

WAYNE CHAPMAN: MEGKÖVÜLT NAPVILÁG

1

Arel Kvartja viharos széllel és mélyen járó fellegekkel köszöntött Toron keleti partvidékére, hogy az istennő kedve szerint, a helyi bálványokkal dacolva búcsúztassa az Égi Fény 3695. esztendejét.

Sabbúl tartományi székhely utcáit és tereit, a paloták köcsipkés homlokzatát és a pórnép cinkosan összehajló házainak zsúpfedelét hideg eső verte. Az orkán kavarta tajték mérföldnyi sávokban söpört végig kikötőöble vizén, melyet félezer kloáka festett vörösre a hekkák márga, rozsdá és vér szennyezte könnyével. A falak a kohók és az égőáldozatok kormától, a felhők a Vinverio lejtőin zajló csatározások füstjétől feketéllettek, és az ódon várossal együtt árnyékukba vonták a birodalom jövőjét is.

A férfi, aki a Kvart – kyr naptár szerint a Ködhó – harmadik hetének ötödik napján érkezett Sabbúlba, szövetségi felderítőnek látszott, de a toroni vándorpapok rendíthetetlen nyugalmával járta útját. Ügyelt a reves láncokon himbálózó cégérekre, elkerülte a halat és zöldfélét szállító kordékat, és hosszan méregette a parti raktárerődök kígyófrízeit, mielőtt lekászálódott a nyeregből. A kövek réseiibe egész sor bronzgyűrűt vertek, ő mégis lova nyakában hagyta a szarát: beérte pár elsuttogott utasítással, aztán vállára vetette nyeregtáskáját, és a pocsolyákat kerülgetve a közeli sikátor felé indult.

A házról, ahová igyekezett, csak annyit tudott, hogy ajtaját kékre, szemöldökfáját – a Tharr-hívők szokása szerint – kénsárgára mázolták a szorgos rokon-kezek. Most, hogy a háború a végéhez közeledett, újra képes volt rokonaiként gondolni a toroniakra, és mint rendesen, ezúttal is megborzongott, ahogy egy szélroham

gyors vagy, testvér

gyors és veszedelmes

esőcseppeket vágott a képébe. Övén ívelt pengéjű kard, vállszíján, a csuklyás utazóköpeny alatt, nehéz nyílpuska függött. A szíj megreccsent, ahogy a férfi utat engedett egy kagylókkal teli kosarat cipelő, szél dagasztotta köntösében medúzaként vitorlázó asszonyságnak. Az összerezsent, és leszegett fejjel sietett tovább: megrémítette a csuklya alól kivillanó gyilkos-arc, és míg távolodott, hálát rebegett a hekkáknak, hogy fia, aki a keleti hadtest helyett a flottához szegődött, legalább az ilyen vastépte ábrázatú fenevadaktól biztonságban van odakint.

– Szívesen – dünnyögte a jövevény, bár igazában nem várt köszönetet. Tudta, milyennek látják az itteniek, és gyanította, hogy a környező házak ablakaiból aggodalmas pillantások kísérik minden mozdulatát. Sabbúl, melyet a toroni csapatok tíz napja, a kormányzóval és a Tharr-egyház helyi méltóságaival együtt hagytak el, a "barbár"

támadást várta, és mártíri gögijében fel sem fogta, hol késik a krónikákba illő végpusztulás.

Az utazóköpenyes férfi a sikátor végében lelte meg a kékre mázolt, a hideg ellenére résnyire nyitva hagyott ajtót. Taszított rajta egyet, belépett, és összerezsent, ahogy a félhomályból vállas, borotvált fejű alak toppant elé. Kalandozó kirurgus volt; darócíngé ujját vér földbarnára száradt foltjai éktelenítették.

– Ki vagy?

– Gorduin. – Az érkező a padlóra zuhintotta nyeregtáskáját, hátradobta csuklyáját, és összehúzott szemmel pillantott körül. – Tier Nan Gorduin. Tavaszig a dwoon felderítőkhöz, azelőtt a kilencedik hadúr kíséretéhez tartoztam.

A kirurgus magas homlokán új mintává rendeződtek a ráncok.

– Ismerlek – mormolta, és az ajtóhoz lépett, hogy kirekessze a szürke nappali fényt. – Ketan Brynn a nevem. A cantali ütközet után nyílhegyet piszkáltam ki az oldaladból. Elég sokáig kotorásztam utána, ha jól emlékszem.

– Valóban. – Gorduin úgy érezte, sosem fogja elfelejteni azt az éjszakát: a kirurgus, akiknek varázstudók és papok híján tucatnyi ember helyett kellett dolgoznia, szeszebe fojtotta kétségbeesését, és a szabad ég alatt, tábortüzek rőt világánál kutatott a nyílhegy – jóféle ugoni gyártmány – darabjai után. Ebből a küzdelemből, tucatnyi hasonlóval ellentétben, ő került ki győztesen – ha másként alakul, a bárd ma hat lábnyi föld alatt pihen a Cantal völgyében, és sem a dwoon érdemrendet, sem a Sabbúlba hívó üzenetet nem kapja kézhez.

A belső ajtó felé lépett, a kirurgus azonban útját állta. Tekintetében félelem, homlokán verejték csillant a füstösen égő halázmécs fényénél.

– Ha bemegy – sutogta –, csak az istenek kegyében bízatsz. Annak, ami odabent tombol, nincs köze a mi világunkhoz, hiába próbálja láznak mutatni magát.

– De hiszen...

– Tudom, mi állt az üzenetben. A fiút elhagyta az ereje, mielőtt továbbíthatta volna: muszáj volt elolvasnom, hogy másolatokat készíthessek, mielőtt futásra bízom az eredetit. Gorduin bólintott. A levél – talán az első, talán az egyetlen megmaradt példány – másfél hete, az ilanori lovasság Sigram-parti táborában érte el. Északról, a hegyeken át jött: a hatodik hadúrral nem csak a toroni generálisok, a szövetségi kengyelfutók is nehezen tartottak lépést.

A levél megjárta a táborokat és ispotályokat Tiadlan határa mentén, dátumozása azonban elárulta, hogy a Kvart első havában indult útnak – Sabbúl falai akkor még a *regitor* seregének páncélsörgését és a Tharr-papok litániáit visszhangozták. Hálátlan dolog lehetett azokban a napokban szövetségi ügynököknek lenni, ráadásnak üzenetet küldeni idelentről. Épeszű ember ilyen kockázatot csak alapos okkal vállal – és ha a kém így döntött, ő, a kalandozó sem tehet mást.

A fellegszürke szemek a kirurgusra villantak. Az vállat vont, ellépett az útból, a mécs melletti butéliáért nyúlt, és míg ivott, azt latolgatta, ki az örültebb: a feketébe öltözött férfi, vagy az a másik, aki pár nappal a háború vége előtt egy ilyen ember hűségére és hitére alapozza terveit.

2

A betegszoba levegője állott volt és forró, akár egy gabonaszárítóé... de porszag helyett vérszag terjengett benne, melyet a parázsra vetett gyökérabdacsok aromája sem tudott elnyomni. Ahogy Gorduin a derékaljhoz lépett, a zivatar ismét erőre kapott odakint. A kéményben mintha kígyók sziszegtek volna: az esőcseppek a lángoktól felhevült falakra és a tűztérbe hulltak.

A fiatalember – az ügynök, akinek hívására egy álló hetet lovagolt az ellenséges vidéken át – vaskos takarók alatt hevert a helyiség leghomályosabb sarkában. Egyszerre izzadt, borzongott és könnyezett; a viaszos arcon végigpergő cseppek vörösek voltak, és rőt nyomvonalat hagytak maguk után.

– Nincs eszméleténél – szólt a kirurgus Gorduin háta mögött. – A láz és a vérvesztés teszi. A megbízódnak, ha válaszokat akar, fegyverforgató helyett csodatévőt kellett volna küldenie.

A bárd a haldoklóra bámult.

– Nincs megbízó – mondta. – Nincs senki más, csak én.

– Vagy úgy. – A kirurgus jól palástolta meghökkenését: a háború esztendei a legfurcsább fordulatokhoz is hozzászoktatták. – A levelet tehát...

– Az apjának szólt. Aragus Ral Bakhúd a télvölgyi köteles rend komtúrja, kemény harcos és jó barát volt. A tavaszi áttörés idején, Drassyn alatt kapott halálos sebet. Utolsó szavaival arra kért, ne hagyjam veszni a fiát, aki hírszerzőként, toroni földön küzd a Szövetségért.

A kirurgus hümmentett. A feketébe öltözött férfi egyszerű kalandozónak látszott, de híres volt szerteágazó kapcsolatairól – nyilván az idejutásban sem csak a levél szegényes információi segítettek.

– Szeretnék valami biztatót mondani... de magad is láthatod, milyen komoly a baj. Papi segédlet nélkül az ifjú Bakhúd két, legfeljebb három napot élhet. Keveset tehetek érte azon kívül, hogy kordában tartom a lázát, és főzeteket diktálok belé, melyek nem engedik tovább hígulni a testében maradt vért.

– Miféle fertőzés ez?

– Nem természetbéli fajta. Átokra gyanakodtam, de ellenségnek nyoma sem volt a közelben, mikor ágynak esett. Bármilyen dolgozik benne, a Csillagból kellett magával hoznia.

– Csillag?

– A régi kikötő erődje Sabbúltól keletre, az öböl túloldalán. Szárazföldi úton úgyszólván megközelíthetetlen: a főút mentén toroni csapatok állnak, a lápon átvezető ösvényeket csak a helybeliek ismerik, és a Tharr-papok bosszújától való félelem akkor is visszatartaná őket az együttműködéstől, ha megszokott zsarnokaiknál jobban félnék az északi lovasokat.

A vérszag erősödött, a tűz forrósága verítéket csalt Gorduin homlokára, és kezdte elgőzölgtetni a vizet csuklyás köpenyéből. A fiatalemberre bámult. Szegény kölyök akkor sem ismerhetné fel, ha képes lenne bárkit felismerni, de talán jobb is így. Az isteneknek először mindig a veszteség fájdalmától kéne megszabadítaniuk azokat, akiket halálra szánnak.

– Hogy jutott az erődig, és mit keresett ott?

– Halászokkal vitette át magát – mormolta a kirurgus. – Hogy mielyik bárkán, fogalmam sincs, és a második kérdésre is csak ő tudna válaszolni... esetleg a társa, egy különös, vékony fickó, aki azzal rángatott le ide, hogy északi gályarabok sebeit kell ellátnom, nehogy szabadságukat visszanyerve karjukat és lábukat veszítsék.

– Ügyes.

– *Egyetlen* ember kedvéért sosem kockáztatok ennyit. – Ketan Brynn új labdacsokat hajított a parázsra. – Örültem volna, ha legalább hárman maradunk: a helybeliek segítségére rövidlátás lenne számítanom.

– A fiú társa?

– Felszívódott. Még azon az éjszakán, mikor megérkeztem: kísértelt az ajtón, és vissza se jött többé. Eltűnt, mintha démonok zabálták volna fel... vagy kőkolonc húzta volna az öböl fenekéig.

Gorduin bólintott. A toroni avilág békeidőben sem válogat, a rejtőző Tharr-szerzeteseket képtelenség számba venni. Sabbúl nyílt város, a környék összes gonosztevője szabad prédát lát benne... de mire bukkanhatott idekint a fiatal dwoon, amiért verítékkal és véres könnyekkel kell fizetnie?

A kéményben úgy sziszegett a gőz, hogy meg sem hallotta a neszeket a derékalj felől: a kirurgus figyelt fel rájuk előbb, Kiürítette a magával cipelt butéliát, és Gorduinra sandított, hogy addig se kelljen a fiú vérbarázdás arcába néznie.

– Érzy a jelenlétedet – sóhajtott –, és mitha mondani akarna valamit.

– Hogy hívják?

– Pret, azt hiszem.

Gorduin a derékaljhoz guggolt; jobban félt a haláltól, ha az nyílfelhők, nomád lovasok vagy rontó szavak képeben száguldott feléje.

– Pret – szólt rekedten. – Hallasz engem? Apád küldött érted. Azért vagyok... azért vagyunk itt, hogy segítsünk neked.

Az ügynök mormolt valamit. Merev tekintetű szemei Gorduinon túlra néztek, megrebbentek, lecsukódtak, aztán tágra nyíltak megint.

– Szárny – suttogta. – Szem.

– Zagyvál – legyintett a kirurgus. – Mást sem tesz napok óta: próbálja kibeszélni mindazt, amit egy élet alatt kellett volna elmondania.

A bárd az állát dörzsölgette.

– *Szem*. A magunkfélék Wolkum Naizerdet, a fekete hadurakhoz pártolt dorani mágust emlegetik így.

Brynn bólintott.

– Hallottam erről... és a fiú is hallhatott, ami azt illeti.

– Nem köztudott viszont, hogy a hermelinpalástú áruló *szárnyakon* menekült el Davalonból, miután az Alyrral vívott varázspárbajban alulmaradt.

– Micsoda?

A bárd leintette, és a fiúhoz hajolt megint.

– Pret – szölongatta. – Naizerdről hoztál hírt nekünk?

– Ne gyötörd! – A kirurgust talán a vérszag, talán a benyakalt szesz tette türelmetlenné. – Amit tudott, elmondta vagy leírta már.

– Ha akadna egy pap...

– De nem akad. Nyugaton, a fősereg uszályában menetel mind, mintha nem tudnák, hogy Lord Ranga, a gáncs nélküli lovag leállítja a támadást, mielőtt ő császári felségének

büszkeségén komoly csorba esne. – Brynn legyintett. – Beéred ennyivel? Magunkra hagysz, hogy megtehessem, amit még megtehetek ezért szerencsétlenért?

Gorduin tudta, hogy nincs itt több keresnivalója, de tudta azt is, hogy a sírban nem lelne nyugalmat, ha Naizerd az ő hibájából nyerne ismét egérutat.

– Csak egy kérdést még...

– *Szó se lehet róla!*

A fiú a vitázókra nyitotta bevérzett szemét.

– Szem – mormolta. – A Szem a földnyelven túl. Hermelin... hermelin és *makhara*.

– *Makhara?* – kapott a szón a bárd. – Mi a fene az a *makhara*?

– Egy halfajta. – Ketan Brynn megelégtelte a dolgot, és valósággal elrángatta a derékalj mellől. – Nevezik makrilnak is. A toroni alvilágban a rosszféle nők védelmezőit értik alatta. A fiú tíz évig szívott egy levegőt a környék sötét testvériségeivel; kész csoda, hogy durvább kifejezéseket nem hallottunk tőle. – Kitéssékelte a bárdot, és remegő kézzel húzta be a betegszoba ajtaját. – Ha jót akarsz a szerencsétlennek, keríts papot, és ha van istened, imádkozz mindhármunkért! Ha az itteniek kiszagolják, ki és *mi* rejtőzik itt, ugyanúgy ránk gyújtják a házat, ahogy Tharr szerzetesei tennék, ha ismernék az úgy mélyebb összefüggéseit.

Gorduin nem felelt: gondolatban messze járt már. Ha a Szem Davalon után délnek vette az irányt, a toroni szárazföld egyetlen zugában sem lelhetett biztosabb menedékre a régi Sabbúl kikötői erődjénél. A Csillagban egyszerre élvezheti a kövek, a tenger és a császári fegyverek védelmét, az ötödkori kazamatákon át könnyűszerrel a kénbányák alagútrendszeréig juthat, és ha még lejjebb ás... Kránra! Jobb nem gondolni rá, milyen erőket bolygathat meg most, hogy Felső-Ediomadban vad harcok dúlnak, Észak hatalmai pedig évekre kivéreztek egymást saját háborújukkal.

– Itt is megalhatsz, ha nem találsz jobbat – dünnyögte a kirurgus, újabb butélia után tapogatózva a félhomályban. – Igazán sajnálom, ami a kölyökkel történt, és hogy ilyen hosszú utat tettél meg hiába.

– Nem jöttem hiába. – A bárd már a következő lépést latolgatta: keze a toroni módi szerint hajló kilincsen pihent, toroni metszésű szemében a halázmécs visszfénye táncolt.

– Tégy róla, hogy a fiú ne szenvedjen, és ne vedeld halálra magad akkor sem, ha elveszíted. Ha az égiek is úgy akarják, máris megbosszulta magát a gyilkosán.

– Ilyen biztos vagy benne, hogy Naizerd...

– Aki a betegségséget beplántálta, megrögzött gyűlölködő. – Gorduin résnyire nyitotta az ajtót, és az utcára lépett: a történtek után sem a hideg, sem a szélfúttá esőcseppek nem zavarták. – Diplomata, aki kifogyott a hazugságokból. Játékos, akit elhagyott a szerencséje. Ingyenc, akinek szálla akadt a torkán... és ha rajtam múlik, legközelebb az egész makril kell lenyelnie.

– El a kezekkel a rakományomtól, gazemberek!

Sammal Iblis – tegnap estig a *Dominior* nevű brigg kapitánya – nem fűzött vérmes reményeket próbálkozása sikeréhez. Fegyvertelenül került szárazra, és bármerre nézett, ellenség vette körül: a toroniakból éjnek évadján nem sok látszott, de épp eléggé nyomasztotta a közelségük is. Azok, akik Sabbúltól nyugatra, a part egy eldugott beszögellésében rábukkantak, és hajóstul fogságba ejtették, legalább nem óhitűek, hanem szövetségi felderítők voltak: Iblis harminc fegyverest számolt össze a fajtájukból, de nem zárhatta ki, hogy kétszer ennyien ólálkodnak a közelben... és megborzongott a gondolatra, hogy a vidékre boruló éjszakában sok tízezer társuk rúgtat a tenger felé.

Antoh szerelmére, hogy jutottam idáig?

Iblis, a lázadó hajlamú aszisz nem volt gyáva ember. Kora gyerekségétől együtt élt a fájdalommal, a legkülönbözőbb nyavalyákkal, a nélkülözéssel és az elmúlással, nem idegenkedett hát egyiktől sem. Izmai acéllá keményedtek, bőrét durvára cserzette a nap, egy zátonylakó *mureno* szemeivel bámult a világba, szíve azonban emberszív maradt – első, mindmáig legkülönb asszonya legalábbis így vélekedett, és Iblis tartozott annyival az emlékének, hogy ehhez tartsa magát. Hazudott, csalt, olykor lopott és ölt is, de sosem gyűlöletből: gyűlölni csak a sorsot gyűlölte, amiért megfosztotta az otthonától, amiért kikötői szajhák karjaiba lökte... a hét elején pedig toroni hadihajót szabadított rá, mely kis híján a tenger fenekére küldte a *Dominior*t, és rákényszerítette, hogy partközelsébe érve épp abban az átkos zugban keressen menedéket, ahol a fellegrszürke szemű, forradásos arcú barbár bandája leste a zsákmányt.

– Ül le – suttogta most az északi, aki az öbölre néző sziklaplatón, a sabbúli révkalauz elhagyott tanyáján rendezte be főhadiszállását. Éppúgy lehetett az osztag, mint az egész elővéd parancsnoka: a barbárok egyformán öltöztek, és csuklyás köpönyegüktől is csak arra a fertályórára váltak meg, míg a horgonyon álló *Dominior*hoz úsztak, hogy Iblis pocsék hetét vértelen, de annál megalázóbb vereséggel koronázzák meg. – Ül le, és igyál: komoly dolgokban kell szót értenünk.

A kapitány – testes, a maga szögletes módján jóképű férfi – elhúzta a száját. Szót érteni. A hajón bezzeg nemigen beszéltek az alávalók: démonokként rontottak a kimerült tengerészekre, és a legfürgébbeket is leteperték, mielőtt bárki fegyverhez kaphatott volna.

– Amit az öbölben műveltetek...

– Szükséges volt – közölte a forradásos arcú. – A bárkád nyilvántartott kalózhajó, a császári hivatalnokok távollétében nekünk kell fenntartanunk a rendet a tartományban, és mielőtt megkérdeznéd: igen, a Szövetség nagyjainak parancsa szerint a fosztogatás minden formájáért halál jár.

– Ha a törvényt képviselnéd, nem beszélgetnénk – mormolta az aszisz. – És egyetlen emberemet sem öltétek meg.

– Igaz. – Az északi a kalyiba sarkába tolt asztal felé intett, melyet sárgás rétegben borítottak az átnedvesedett pergamenek. – Ezeket a feljegyzéseket a helyi *regitor* irattárából zsákmányoltuk. Érdeklődéssel olvastam őket: tisztos hajósgazda létedre tekintélyes bűnlajstrommal rendelkezel.

– Egyszerű cetvadász vagyok, és...

– Az a valami, amit a hét elején megszigonyozál, egy Sabbúlba tartó teherhajó volt... és nem is az első, amit hasonló baleset ér errefelé. – A sebhelyes arcú az asztal sarkára telepedett, és Iblisre villantotta fellegszürke szemét. – A bárkád vitorlázata nem cetvadászatra való, és szerszámok meg hordók helyett csak a különféle zászlókat és fegyvereket találtuk a fedélzetén. Nehéz mesterséget választottál, példás szorgalommal gyakoroltad, de ideje, hogy más elfoglaltságot keress. Aki nélkülözőktől rabol, akkor is gyilkos, ha kerülni próbálja az oktan vérengzést.

Az aszisz merőn bámult rá, ahogy az asztallal szomszédos székre zökkent.

– Ilyen a háború. Vagy *ezt* az elmésséget sosem hallottad még?

– Eleget tudok a háborúról.

– És nyilván részed van abban, hogy a partvidék népe szükséget szenved... azaz semmivel nem vagy különb nálunk, akiket idegen földön járó idegen létedre bitóval fenyegetsz.

– Legyőztünk benneteket. Vagy a vér nélküli diadal manapság már semmiféle megbecsülésre nem jogosít fel?

– Láttad a papírokat, és tudod a választ. Magam is jobban kedvelem a tiszta munkát.

– A munka, amit én ajánlok, mocskos lesz - mondta az északi -, de mindannyiokat számára roppant jövedelmező lehet.

Iblis oldalra billentette göndör fürtű fejét.

– Aranyban fizetsz?

– Életben.

A lódobogás – tán maguk az istenek akarták így – kizárta az elhamarkodott választ: a kalyiba körül úgy rengett a föld, mintha holtak serege ébredne a mélyben. Az ajtó feltárult, az aszisz azonban senkit nem látott belépni, és összerezzen, ahogy jobbra, arasznyival a szemmagasság alatt *valaki* elkáromkodta magát – pedig az ocsmányságok nem is neki, hanem a dágvánnyá változott utaknak szóltak.

– A fiú halott – dünnyögte Graum Hegdrek, a Szövetség goblin mesterkémje, megszabadulva sárfoltos köpenyétől. - Kora reggel történt; a kirurgus mostanra nyilván a temetésről is gonsoskodott már. Alig várja, hogy eltűnhessen a környékről, de fél egyedül nekivágni. Hajnalra itt lesz, és ha jól értettem, a szolgálatait ajánlja nekünk.

Iblis a lábnyi magas, két karddal felfegyverzett szerzetre bámult: megérezte, hogy kacagnia az adott pillanatban nem csak tapintatlan volna, de veszélyes is.

– Mi hír a másik ügynökről? – firtatta Gorduin. – A vézna fickóról, aki Pret keze alá dolgozott?

– Csak annyit sikerült kiderítenem, hogy nem a mi emberünk, és nem is a dwoonoké. Helyi kapcsolat lehetett, és ha a földnyelv túloldalára is elkísérte a szerencsétlent, valószínűleg ugyanolyan, vagy még rosszabb sorsra jutott, mint ő. – Graum nagy levegőt vett. – Az istenekre, micsoda idő! Napközben csak kóválygok, éjjelente meg olyan álmokból riadok fel, hogy a forradásaim szájjakká válnak, és beszélnek hozzám.

– Mit mondanak?

– Hogy ebben az ügyben valami bűdös. – A goblin gondterhelten hunyorított a bárdra. – Naizerd nem épp a visszafogottságáról híres, de hogy épp itt, és épp *most* bukkan fel, még tőle is sok egy kicsit.

– Öt éve menekül. Davalonból súlyos sebekkel tűnt el, egyiket-másikat nyilván máig nyögi. Talán nem is a maga ura többé, talán valami nevesincs szektának fogadott engedelmességet a kvártélyért cserébe; se szeri, se száma a lehetőségeknek.

– Magad mondtad, hogy meglepetéseknek csak úgy vehetjük elejét, ha mindig a legrosszabbra számítunk.

– Én *láttam* a legrosszabbat. Jártam a házban, ahol az a nyomorult kölyök az élettől búcsúzott. Hallottam az üzenetét, és tartozom annyival a családjának, hogy végigjárjam az útját, legyen bármilyen kockázatos.

– Atyr nem helyeselné, hogy...

– A dorani Atyrral semmi dolgom, a másik, a barát pedig jól ismeri az indítékaimat, és megnyugszik majd a döntésemben. – A bárd kézmozdulattal jelezte, hogy lezártnak tekinti a vitát. – A lényegre, Graum, mint a régi szép időkben! Mi a helyzet Sabbúl klánjaival?

– Lapulnak. Akik a hivatásukon kívül egyházi vagy állami ügyekben is érdekeltek voltak, a regitor bandájával együtt húzták el a csíkot: a testvériségek zöme vezető nélkül maradt, és örül, ha legalább saját területét képes megvédeni. A harmadik vonal nem ismer Makhara nevű stricit, de megerősíti, hogy a Csillag falai alatt híresen jó a fogás makrilokból. A fiú egy halászbárkán utazott odáig, és órákat töltött a parton, mielőtt visszatért. Ezüsttel fizetett, és úgy rémlett, aggasztja, sőt gyötri valami... de rajta kívül mostanáig senkit sem döntött ágyának a láz.

– Sejtettem. – A bárd a goblin szemébe nézett. – Szép munka volt, Graum, de a neheze csak most következik: meg kell győznünk aszisz vendégünket, hogy létérdeke az együttműködés.

– Abaszisz nagy ország – közölte Iblis. – Nincsenek varázsos lobogói, de vannak erdei, melyek fájából szívós hajógerinc és lándzsanyél készül, és akadnak fegyverforgatói is, akik jó pénzért elégtételt vesznek a nagykirály alattvalóin esett...

– Fejezd be a színjátékot és figyelj! – Gorduin a rezzenetlen arcú lovasparancsnokot alakította, akivé ő maga vált volna, ha a nagyvilág helyett Ilanor, a hosszú élet helyett a kérészetű dicsőség mellett dönt. – Nekem és az embereimnek fuvar kell az öböl túloldalára, a régi kikötő erődjéhez. Sürgős a dolgunk, és mert a szárazföldi út a toroni sereg maradványain át vezet, te fogsz bennünket eljuttatni oda. Eljuttatsz, aztán eltűnsz a cimboráiddal együtt, és egy darabig nem mutatkozol ezeken a vizeken; a rólad szóló dokumentumokat emlék vagy trófea gyanánt nyugodtan magaddal viheted.

Iblis egy darabig csak bámult, aztán elvigyorodott.

– Nem tartoztok a szövetségi sereghez – mormolta. – Semmiféle istenverte sereghez nem tartoztok: szabadúszók vagytok, mint mi, és féltek, hogy elrontjuk az üzleteteket!

– Hajlandó vagy segíteni nekünk?

– Persze – bólintott az aszisz. – Feltéve, ha megismertettek az ügy részleteivel is.

A bárd Graumra sandított, aki vállat vont: az anyagiak ez egyszer hidegen hagyták. A háború első esztendejében, míg Rosanna és Gorduin oldalán a világot járta, számos barátot veszített a hermelinpalástú áruló miatt, és fajtája legszörnyűbb esküjével fogadta, hogy átharapja a torkát, ha alkalma nyílik rá.

– Egy alak bújkál a Csillagban – közölte Gorduin, megízlelve a sabbúli révkalauz juhsajtját, melyet a sabúli révkalauz tobozízû borával öblített le. – Nem ember, ha első pillantásra annak látszik is, és a legutóbbi ajánlatokkal együtt...

– Harmincezer – sóhajtott Graum.

– ...harmincezer talléros vérdíjat cipel a fején. Ha részt akarsz venni az osztozkodásban, a te dolgod, de hadd figyelmeztesselek: ennél veszedelmesebb prédát sem szárazon, sem vizen nem űztél még.

– Miért kéne hinne nektek?

– Mert ez az igazság. – A bárd leakasztotta a kahrei ismétlőfegyvert a révkalauz székének támlájáról. – Elutasíthat sz persze, de ha megteszed, itt helyben végzek veled, és a holttested felett ismétlem el az ajánlatot az első tisztednek, aztán a másodiknak, a harmadiknak, és így tovább. Ha egyik sem áll kötélnek, a sabbúli alvilágból fogadunk tengerészeket a hajódra, de én... – felhúzta a nyílpuskát, és komoran nyugtázta, hogy az első acélhegy a vájatba simul – ...már csak a sietség okán is jobban örülnék, ha igent mondanál.

Iblis a borosüveg után nyúlt, aztán visszahúzta a kezét. Volt valami ebben a fickóban, ami alapjában különböztette meg az összes gyilkostól, széltolótól, szemforgatótól és fináncától, akikkel pályafutása során dolga akadt. Pedig eleget kóborolt, annyi szent: Abaszisz sekély vizein kezdte, vadászott nyugaton, Ediomad bérceinek árnyékában, megfordult a déli part ősi városaiban, és bekóborolta Sinemossa szigetvilágát is, melyen túl tajtékot verve robajlik az *igazi* óceán, a hajós-álmok ereklyetartója, az isteni válasz mindarra, ami idebent kisszerű és sivár. Ha a feketébe öltözött férfira nézett, Iblis ezt a háborgást látta, és úgy döntött, az áramlat kegyére bízza magát... csak az érdekeire vigyáz, amit Antoh – legyen szó nagy üzletről vagy aprópénzről – minden teremtményétől elvár.

– Nem teszed meg – mormolta, farkasszemet nézve a nyílpuska vájatában lapuló halállal.

– Nem azért, mert nem vagy képes rá, hanem mert tudod, hogy semmit sem nyernél vele... pedig ki ne szeretne nyerni manapság?

– Még egy hazardjátékos. – A bárd felé forduló Graum vigyorgott, iszákjában összezsormentek a kockák és az ezüstpénzek. – Miért ne tárgyalhatnék vele én? Együtt tiszta az együttműködés feltételeit, és a részesedésről is megállapodunk, mire te meg a többiek felkészültök az indulásra odakint.

Gorduin nem mozdult: fellegszürke szemei fogva tartották Iblis tekintetét.

– Fej vagy írás?

– Írás – suttogta az aszisz.

Az acélhegy a feje mellett cikázott el, és arasznyi mélyen vágódott a falra aggatott Torontérkép O betűje alá, hogy megjelölje az öblöt, ahonnét a fiatal dwoon halálos kórral és a hermelinpalástú áruló nevével tért vissza.

– Részemről a szerencse. – A nagydarab ember letörölte a homlokán meggyúlt verejtéket, és nem ellenkezett, mikor a goblin bort töltött neki a révkalauz fakupáinak egyikébe. – Mit teszel, ha történetesen a fejet választom?

– Az élet csupa rejtelem – dünnyögte a bárd, és magában mosolyogva, fegyverét vállára vetve kifelé indult. A kalóz most már tudja (vagy hiszi, hogy tudja), mit tartson róla, és ha Graum csak fele olyan jól teljesít a szerencsejátékban, ahogy általában szokott, szegény fickó holnapra a gatyájára sem mondhatja többé, hogy az övé.

A jókedv elkísérte a szabad ég alá, és csak a sziklaplatón lobogó tűzkör láttán mondott búcsút neki: az ilanoriak kardtánca eszébe juttatta, hogy Észak lángjai öt hosszú éve lobognak, hogy ő maga az egyik félhez sem tartozik igazán, és hogy ha beteljesíti Alynak tett ígéretét, végképp a két világ mezsgyéjére szorul. Volt persze jó oldala is a dolognak: míg a Szemmel foglalkozott, nem kellett a Boszorkányerőd árnyékában történetekre

...mi lehet előbbrevaló a testvéri szeretetnél...?

gondolnia. A feladat fogódzót jelentett számára a kizökkent világban, éberré tette, és ezzel nem csak a lelkét mentette meg: talpon maradt, míg másokat - zömmel nála különbeket - elnyelt vagy megnyomorított a vérzivatar. Istenek és bálványok híján a kötelességgel került misztikus kapcsolatba: ez adott értelmet a létezésének, és mint afféle vallás, nem tűrt ellentmondást. Hiába berzenkedtek a kalandozó-öszönök, hiába lázadt énje egyik fele az újabb teher ellen – a másik fél, a becsület útját járó harcos csak Pretet, az elesett barát halódó fiát látta maga előtt, és eltökélte, hogy megfizet a Csillag kazamatáiban rejtőző szörnyetegnek a háború minden borzalmáért.

4

A *Dominior* karakterébe egy tucat lovat is bezsúfolhattak volna, az ilanoriak azonban úgy döntöttek, hátrahagyják hátasaikat. Nem cipeltek magukkal semmit pengéiken, íjukon, köpenyükön és hadijelvényükön kívül, melyet – életükkel együtt – a százezreket elpusztító zászlóháborúnak köszönhettek.

Haramiák voltak, akik a Pyarron szerinti 3691. esztendő tavaszáig Szépmező déli határa mentén sarcolták a kereskedőket, a toroni mozgósítás hírére azonban szívük szavát és a thánok véres szablyáját követték. Békeidőben halál várt volna rájuk, most azonban nekik is kijárt az esély, hogy három lelkük közül legalább egyet megmenthessenek, és harcban vívják ki a Sólýom számára a hazatérés jogát.

A Sólýmok serege, melyet a kezdetekkor félezer főt számlált, élen járt minden ütközetben: harcosai ott véreztek az Emrel völgyében, Davalon, Kamriss és Cantal Corr falainál... és alig félszázan érkeztek közülük a toroni földre, hogy hősi tetteikkel és kopjafákkal jelöljék ki a Vinverio hágóitól a tengerig vezető út mérföldjeit.

Gorduin a drassosi áttörésnél került össze velük, és mert a thánok hadinépéből csak a törvényenkívüliekkel érzett lelki rokonságot, úgy döntött, az oldalukon harcolja végig azt a pár hetet, ami a háborúból hátramaradt. A Sólýmok fedezték az útját a Hatodik Hadúr táborától Sabbúlig, habozás nélkül szegődtek mellé a vadászathoz... és harmincan léptek vele együtt az aszisz kalózhajó fedélzetre, hogy kitartásuk után szerencséjüket is próbára tegyék. Választott vezetőjük legendás vezér-nemzetség tagja, a félszemű, lángmarta képű Dul Nan Coprada volt: rettenthetetlen harcos, aki vére jogán birtokolta Kai-Syah erejét, és az ő szavával szólva fejjel magasodott öles termetű társai fölé.

Kész szerencse, hogy olyan ritkán beszél, gondolta Graum, aki a feketébe öltözött égimeszelők nyomasztó társasága helyett inkább a legviri kalózokét kereste, és ügyelt rá, hogy egyiküktől se nyerjen többet az ilyen helyzetben indokoltnál. Az igazi játszmát a visszaút utolsó óráira tartogatta: Iblis és a többiek akkorra üres zsebbel is boldogok lesznek, hogy megszabadulhatnak zord és hallgatag utasaiktól.

A *Dominior*, melynek az öbölben töltött három nap alatt csak a vitorlázat egy részét sikerült pótolnia, bizonytalanul feküdt a szélben, de kezesen követte a toroni part vonalait: az indulástól számított második nap végén elérte a Kéntûz-fokot a Sabbúli-öböl keleti ívén, a vörös dagállyal emeltette át magát a zátonyokon, majd északkeletnek

fordult, és hajnalig oldalazott a hullámhegyeken át az ötödkori város romjai felé, melyek napközép után váltak láthatóvá a fel-felvágódó tajték és a szitáló eső függönyén túl.

– Mi a véleményed? – fordult Copradához a bárd, amikor a Csillag bástyáinak zömök árnyai is kirajzolódtak a messzeségben.

– Túl feltűnő. Én legfeljebb az ellenségemnek választanék ilyen búvóhelyet, akármilyen messzire és mélyre nyúljanak a kazamatái.

Gorduin az Armador-féle látcsővel kémlelte a partot és a romos épületeket. Az ötödkori mólón át-átcsaptak a hullámok, a szegélykövek azonban épek voltak, és épnek látszott az erőd kikötőre nyíló kapuja is - oromzatán mintha alakok moccantak volna, körvonalaikat azonban elbizonytalanította a kavargó permet.

– Graum?

A goblin felemelt fejével szimatolt a szélbe, mely olyasmit is elárult neki, amit a többiek elől elrejtett a tenger átható szaga.

– Tűz – formálták a szót vaskos ajkai. – Jobbra előttünk. A füstje túl ritkás ahhoz, hogy a falak fölé emelkedjen, de ott van... és ott vannak azok is, akik gyújtották. – Lehunyta szemmel ízlelgette a levegőt, lapos arcán ráncok futottak szét. – Mosdatlan lények. Sokan. Nedves irha, bőr, fegyverzsír, szikkadó hús és rothadó zöltség, ahogy a katonai táborokban szokás, de van benne valami más, valami furcsán ismerős. Nehéz szavakba önteni, de olyan érzés, mintha... – Összerezzen, és mikor felpillantott, hitetlenkedést sugallt az ábrázata. – Nem – suttogta. – Nem, biztosan tévedek; ilyen ostoba tréfát maga Darton sem...

– Mit érzel?

Graum a korlátot markolta, és olyan szemeket meresztett az erődre, mintha személyes balvégzetét sejtene az ódon sáncok mögött.

– Goblinok – dünnyögte. – Egy rakás átkozott goblin, mintha nem is Toronban lennénk; mintha...

– Reffvitorlákat ki! – parancsolta Iblis, Gorduinra villantva vad *mureno*-szemeit. – Ha időben kezdjük a balfordulót, nem fognak gyanakodni: napjában egy tucat halászhajó lovagolja meg az áramlatot ugyanígy. A ladikot a jobb oldalon eresztjük le, és elvacakolunk a hálókka, míg ti partra eveztek; talán egy-két makrilt is sikerül elkapnunk, mire ti biztosíjtátok a mólót és az öblöt odakint.

– Jobb lenne, ha eltűnnétek, és csak holnap jönnétek vissza – közölte a bárd. – Esetleg sohanapján: goblinok vagy sem, kemény küzdelemnek nézünk elébe.

– Ebben nem kételkedem. – Az aszisz egy tarcskötélbe fogódzott, ahogy a *Dominior* balfordulóba kezdett; a hullámok bebocsátást kérő vándorok módján dörömböltek a megviselt bordázaton. – Ahogy abban sem, hogy ti lesztek a győztesek... mi pedig, a részesedésünk fejében, azon leszünk, hogy sokáig élvezhessétek a diadal gyümölcseit.

Egy szót sem hisz abból, amit a Szemről hallott, állapította meg Gorduin. Biztosra veszi, hogy a magunk pecsenyéjét sütögetjük, és még csak nem is hibáztathatom érte: egyikünk sem látszik született Krad-lovagnak, ami azt illeti...

– Várjátok meg a jelet! – sziszegte a félszemű Sólyom, ahogy a ladikhoz parancsolta embereit. Ketan Brynn, a tengeribetegségtől gyötört kirurgus már elhelyezte zsákját a jármű orrában, és maga is elhelyezkedett; arcán, ahogy a partot kémlelte, hamis könnypatakokként csorgott az esővíz.

– Gondoljátok, hogy látnak bennünket?

– Ha látni nem is látnak – mormolta a goblin, ahogy a palánkra, onnét a ladik orrába szökkent –, a patikaszerek és a félelem szagát biztosan megérik, úgyhogy maradj a padok alatt, és morzsolgass hínárt, míg a visszatérésünket várod: mind megfizetjük az árát, ha engedjük, hogy bármi bajod essék!

A borotvált fejű nem tiltakozott: engedelmesen nyúlt el a ladik alján kotyogó vízben, míg Gorduin és a Sólymok a helyükre illesztették az evezővillákat mindkét oldalon.

– Kész?

– Kész!

A kalózok két csoportot alkottak a csörlők körül, vigyázva eresztették mind lejjebb a súlyos alkotmányt, és a loccsanás hallatán késsel estek a rögzítőköteleknek. Graum, akinek az evezőpadon ez egyszer nem vehették hasznát, résen állt, és csáklyálya vastagabb végét a palánknak szegezve eltaszította járművüket a *Dominior* oldalától.

– Vízbe a lapátokat! – kiáltotta, ahogy az orr a nyílt víz felé fordult. – Mutassuk meg ezeknek a derék martalócoknak, hogy nem csak az úszáshoz értünk!

Az ilanoriak nekifeküdtek az evezésnek. Percek alatt kijutottak a brigg szélárnyékából: a goblin ismét megpillantotta a partot, a móló és a zömök bástyák sziluettjét, aztán, ahogy a hullámverés erősödött, megpillantott még valamit – valamit, ami az ismerős szagnál is nagyobb hatást gyakorolt rá, és szavát vette egészen addig a pillanatig, míg a ladik gerince megcsikordult a part kövein.

– Három marad, a többi biztosít! – sziszegte Coprada, ahogy Gorduin oldalán a térdig érő vízbe ugrott. – Tovább a bozótosig; először a nyomainkat kell eltüntetnünk!

Gallyakból és tengerifűből rögtönöztek rejtekhelyet a ladiknak, majd a csenevész fák takarásába húzódtak, és fegyvereik ellenőrzéséhez láttak. Graum mostanra összeszedte magát annyira, hogy próbát tegyen Armador látcsövével: az a valami, ami úgy megdöbbenette, még mindig ott lengedezett a Csillag tengerkapujának oromzata felett.

– Tier...?

Gorduin felfigyelt a szokatlan zöngére társa hangjában, és vita nélkül cserélte látcsőre a kahrei halálosztót, melyet, hogy megóvja a búvóhelyükig felfutó hullámoktól, hamarjában a legközelebbi Sólymra bízott.

– Irány?

– Tíz óra – mormolta Graum, felidézve a pyarroni időmérők egyforma cikkelyekre osztott körét. – Pont szemben... azaz, valamivel feljebb, a kapu felett.

Gorduin állított a kristálylencsék fókuszán, hogy tisztább képet kapjon. A boltozat felett csattogó kelmenégyszög egy lobogó volt, szegélye tépett és kormos, mintha tűzből ragadták volna ki, feketével vágott bíbor mezejében azonban büszkén ágált egy bilincseit szaggató kos, melynek szarvai három hegyet és két holdat tartottak roppant ívükön.

– Mi a ...?

– Te minek nézed? - sóhajtott Graum, a melljük kuporodó Copradának kínálva a maga látcsövet.

– Szövetségi lobogóra emlékeztet, de... – A Sólym nagy levegőt vett: az erőd védőinek ébersége a fura hadijelvénynél is jobban aggasztotta. – Nos, az elmúlt öt évben elég zászlót láttam ahhoz, hogy eldönthessem: ez nem tartozik közéjük. Dalnok?

Gorduin leeresztette a tajtéknedves fémcsövet, és a fejét ingatta közben: maga sem tudta, sírjon-e vagy nevéssen azon, amit a lobogó oly büszkén hirdet odafent.

– Fegyvertársak – suttopta, és intett Graumnak, hogy vegye gondjaiba nyílpuskáját. – Már amennyiben Toron ellenségei annak tekinthetők... bár fogalmam sincs, hogy

kerülnek ide, és hogy mit jelent mindez a mi küldetésünk szempontjából. – Fellegszürke szeme az öles termetű vezérre villant. – Készítsd az embereidet, Dul fia, és készítesd elő a saját zászlónkat is: ha idejekorán vallunk színt, vérontás nélkül a falakon belülrre juthatunk.

– Kik ezek? – emelte csapzott fejét a ladik palánkja fölé a kirurgus. – És miféle lobogó alatt küzdenek? Ha tudod, Gorduin uram, kérlek, ne csigázz tovább: túl sok megpróbáltatást álltam ki ahhoz, hogy tudatlanul távozzak az élők világából.

A bárd mosolyogni akart, de balsejtelmekkel eltelve emelkedett fel, hogy átvegye fegyverét Graum kezéből. A fiatal ügynök, Pret is megfordult azok közt a falak közt... és halódva tért vissza, hogy az embernem egyik legádázabb ellenségéről hozzon hírt övéinek.

– A zászlót először látom – dünnyögte –, a címer viszont ismerősnek tűnik. Egy ősi dinasztiaé, melynek évezredekkel ezelőtt szakadt magva. A Kétszarvúaké, akik Grogarach hegyei közt uralkodtak: a goblinok szabad államáé, mely Gro-Ugon születésekor bukott el, és a Hetedkor első százada óta csak Graum népének legendáiban él.

5

Az erődöt megszállva tartó goblinok (számukat a bárd kétszázra becsülte) rongyosak és elszántak voltak, s bár sem a közöst, sem őseik nyelvét nem beszélték, nyilvánvalóan fellelkesültek az ilanori hadijelvény láttán: késedelem nélkül szélesre tárták a jövevények előtt a tengeri kaput.

– Akad itt tiszt? – eresztette ki hangját Graum, ahogy az ódon kőnegyszög belső udvarára, a bástyák szélárnyékába értek. – Akad legalább egy *tol-mács* köztetek?

Míg a látnyi magas, külsejükhöz képest jól felfegyverzett teremtmények előjáróik után néztek, Coprada négy legfürgébb Sólymát a falak és a védművek bejárására küldte, aztán csatlakozott Graumhoz és a bárdhoz a Csillag kútja mellett, melynek kávjáról ötödkori harcos-arcok szemlélték a gyülekező sokaságot. A goblinok lándzsái, rövid pengéi és íjai vadonatújnak tűntek. Egy közeli fegyverraktárból származhattak, és mert a térkép szerint Sabbúl húszmérföldes körzetében egyetlen helyőrség sem akadt, Gorduinban fészket vert a gyanú, hogy a kikötő több – és talán békeidőben is több volt – elfeledett romnál, ahol kedvükre időzhetnek a törvényenkívüliek és a homálysörnyek.

A Csillag, a part legdélibb pontján komorló erőd ötödkori építmény volt. Méretei és arányai elárulták, hogy nem háborúra készült: a maga idejében jelkép lehetett, eszményi szolgálati hely egy császárhû nemesnek és félszáz ifjú tisztnek, akik a SHERALIG nyújtózó birodalom beltengerének ékkövé, Sabbúlt oltalmazták az emberöltőnként egyszer idevetődő kalóztól. Az azóta eltelt évezredekben a parti védművek jelentősége jócskán megnövekedett, a Csillag azonban – melyet a régi kikötővel együtt tépázott meg egy hatodkori tengerrengés – makacsul ellenállt a bővítési kísérleteknek: ősi kövei nem tűrték meg hátukon friss téglasorokat, három bástyáját ma éppúgy húsz láb magas fal kötötte össze, mint Kyria fénykorában, s bár az építők eredeti varázsjeleinek zömét eltüntette az idő, némelyik még mindig hatott, és a környéktől sem tagadta meg óvó hatalmát. Az oromzatok épsége, a móló töretlen íve, még az öböl gazdag halállománya is mágiára

vallott, a bárd azonban óvakodott harmadik szemét felnyitva meggyőződni igazáról: erejét az alapzat féregjárataira, a küszöbön álló vadászatra tartogatta.

A bejárásra küldött Sólymok hevenyészett térképe alátámasztotta feltevéseit: a kazamatarendszer ott volt, szellőzőnyílásai a belső udvarra, cápaszájforma légbeömlői – az ötödkori fő széliránynak megfelelően – északnyugatra, illetve délkeletre néztek, olyan Kyel-bálványhoz téve hasonlatossá az erődítményt, mely ifjú és vén ábrázatával egyszerre mosolyog a szárazföld és a tenger felé.

– Szervezz őrjáratot! – fordult hadnagyához Coprada, bizalmatlanul méregetve a mind nagyobb számban köréjük gyűlő goblinokat. – Két pár a kikötőt, két másik a romokon átvezető utakat ellenőrzi: járhatóság, kihasználtság, hátrahagyott tárgyak és nyomok: mindent tudnunk kell a környékről, mielőtt a föld alá merészkedünk.

A hadnagy bólintott, és elsietett, az eleven gát azonban alig zárult össze mögötte, mikor átellenben ismét megnyílt: a fegyveres teremtmények tömege ütemes lábdobogással, majd – Gorduinék nem kis megdöbbenésére – zümmögő kóruddal üdvözölte a gyilokjáró lépcsőjén lefelé tartó, vörös köpenyes testőrök közrefogta emberalakot.

– Vezér – krákolta egy idősebb goblin, aki hatalmas kétvájatú számszeríjat cipelt, és zihálva torpant meg a kút mellett. – Nyelveken szóló, dalokkal bátorító, ki megtanítja rab, hogy legyen szabad.

A bárd, akinek a rongyos gúnyák és az újszerű fegyverek után harmadikként a goblinok szíjas izomzata tűnt fel, rádöbbsent, hogy volt bányarabszolgákat lát: szökevényeket, akik a szövetségi támadás zûrzavarában, ám nagyon is tervszerûen gyûltek Gro már-már elfeledett uralkodóházának lobogója alá. Szemügyre vette a Nyelveken Szólót, ezt az inas, beesett arcú, átható tekintetű kis embert, akinek vállára marólúggal szürkére fakított, eredetileg nyilván kénsárga stóla maradvány borult, és tépelődni is, szánakozni is elfelejtett közben.

– Gillem Bel Anconar – mosolygott a jövevény, de Gorduin tüstént megérezte, milyen kimerült. Alig állt a lábán, mert...

menni kell, délnek, mindig csak délnek a dombokon át; északra nincs út, arra a halál van, és bármilyen lelkesek a goblinok, vétek lenne őket ütközetbe vinnem. Egy hely kell a parton, ahol meghúzódhatunk, netán ladikokat keríthetünk – ha tévedtem, ha a Szövetség csapása irányt vált, és itt, Kelet-Toronban mégse éri el a tengert, még mindig próbára tehetjük a szeleket és a szerencsénket; ha űzőbe vesznek, a nyílt vízen keresünk menedéket, esetleg harcolunk, de egy biztos: vissza nem megyünk, a bányákba többé soha ...mert az elmúlt héten csak egy-egy órára húnyta le a szemét, és akkor is a meneteléssel, ritkábban a parti sziklákon megtörő hullámok morájával álmodott. Traid volt, a legmakacsabb ember nép szülötte, mely az északfoki Fehér-tenger partján valaha hajót ácsolt és kunyhókat emelt, amellet tudós férfiú, aki egyetlen igazi fegyverét, a történelmet fordította rabtartói ellen.

– Tier Nan Gorduin – mormolta a bárd, és sietve bemutatta társait is. – Nem kereshetnénk védettebb helyet a beszélgetéshez, Anconar mester? A készleteink szűkösek, de amink van, örömmel megosztjuk veletek, és nyomban üzenünk a földnyelv túloldalára: ottani barátaink a megfelelő befogadóképességű járműről is, a kijuttatásokról is gondoskodnak majd.

– Miért ez a sietség? – sóhajtott a historikus, aki inkább támasznak, mint oltalmazónak tekintette vörösbe öltözött testőreit. – A hadállásunk kitűnő, a *regitor* kétségbeesésében úgy elaprózta csapatait, hogy egy korg hordát sem tudna megállítani, ami pedig a

készleteinket illeti... – újabb mosoly – ...nos, az égiek kegyesek voltak hozzánk: a halottakon kívül élelmet és felszerelést is bőséggel találtunk idekint.

– Halottak? – visszhangozta Coprada összeszűkülő szemmel. – Úgy érted, halott toroniak?

– Azok. Egy napi járóföldre innét, az erdőben tanyáztunk, mikor hírt vettük, hogy északi portyázók bukkantak fel a romvárosnál. Felkerekedtünk, hogy csatlakozzunk hozzájuk, de mire ideértünk, társaságuk helyett csak tevékenységük eredményét élvezhettük. Alapos munkát végeztek, és sietve távozhattak, mert nem is próbálkoztak a nyomok eltüntetésével, de erről... – a kis ember megborzongott az esőpermetet kavarázó szélben, és intett, hogy húzódjanak fedél alá – ...ti nyilván sokkal többet tudtok nálam. Az elesetteket és a fegyvereket összeszedtük, a készletek lajstromozása folyamatban van, és most, hogy visszatértetek, már nincs akadálya a...

– Egy pillanat – emelte fel hangját Graum, akit egyszerre feszélyezett a rendkívüli helyzet és a fajtársainak kutató pillantása. – Megbocsáss, mester, de létkérdés, hogy tisztázzuk a részleteket: először járunk itt, és nincs tudomásunk más szövetségi alakulatokról ezen a környéken. Az Ötödik Hadúr seregét tíz, a Hatodikét négy napi távolság választja el tőlünk: a csapás fő iránya a Narvila-félsziget, és mióta átléptük a határt, egyetlen előőrs sem merészkedett nálunk keletebre: oktalanság volna ingerelni azokat az elaprózott toroni csapatokat.

Az ötödkori imaház visszhangos előterében, szoborcsonkok és elfakult freskók közt állapodtak meg. A goblinok, bár a közösből alig pár szót értettek, fura áhítattal hallgatták a beszélgetést, és Graumnak is megszavazták a feketébe öltözött embereknek kijáró tiszteletteljes távolságot.

– Szóval – nézett végig a Sólymokon Alconar – nem ti jártatok itt, és nem is tudjátok, kik végeztek a toroniakkal?

A bárd és a goblin tekintete összevillant.

– Ha láthatnánk a sebeiket...

– Nincs akadálya. A tetemeteket a tengerkapu melletti csónakházba vittük, azt az egyet pedig, aki... nos, nem volt egészen halott, reggel óta a saját a saját sebesültjeinkkel együtt ápoljuk a ciszternánál. – A kis ember elhúzta a száját. – Nyilván észrevettétek, hogy a falakon belül sokkal jobb a levegő: a masina teszi, ami odalent dolgozik, és napjában száz mérő édesvizet nyer ki a tengerből. Mágia működteti persze, és mert a hermetikában félannyira sem vagyok jártas, mint a történettudományban, úgy döntöttem...

Gorduin, akit a hallottak mind jobban elbizonytalanítottak, előrelépett.

– Tehát van egy foglyotok? Valaki, aki elmondhatja, mi történt itt?

– Napközép táján még lélegzett – ráncolta homlokát Alconar –, de kétlem, hogy a segítségünkre lehet: az ő torkát is átvágták, akár a többiekét. – Újra végignézett az ázott köpenyben és csizmában toporgó fegyvereseken. – Nem a tietek jártak itt, azt mondjátok? Roppant különös. Az, akitől a hírt hallottuk, megesküdtött rá, hogy könnyű fegyverzetű ilanoriakat látott a romvárosnál.

Coprada tûnődve vetette hátát a nedvességet izzadó kőnek.

– Helybéli volt?

– Nem hinném. A kóborlók öltözkédését visele, a haja kese, a lova minden kétséget kizáróan tiadlani volt. Felderítő lehetett, akit...

– A szövetségi felderítők párban járnak – dünnyögte Graum –, és ritkán bíznak ismeretlenekre hadászati értesüléseket.

– Azt állítod, hogy hazudott nekünk?

– Nem tudom – sóhajtott a goblin –, és jobb lenne, ha sosem tudnám meg: épp eléggé aggaszt, hogy fogalmam sincs, ki lehetett a fickó.

A csend elég hosszúra nyúlt ahhoz, hogy a szedett-vedett öltözkű goblinok rangidőse összerakja az elhangzottakat, és fajtársára villantsa agyaravesztett fogsorát.

– Te felderítő?

– Valami olyasmi – mormolta Graum, és a bárd pillantását elérve Gro szabadállam hadseregének előljárójára vigyorgott. – Látni szeretnénk a halottakat és a sebesültet. Elvezetnél hozzájuk, testvér?

A vén goblin kiegyenesítette derekát, és elégedett mordulással nyugtázta, hogy a jövevény – bár nyilvánvaló megbecsülésnek örvend a simaképűek közt – éppúgy vállalja gyökereit, mint ő. A némajáték Anconar figyelmét sem kerülte el, aki immár biztosra vette, hogy a lábnyi magas harcos társasága nem miattuk, de nem is véletlenül érkezett erre a partszakaszra. A félszemű, majd a sebhelyes képű ilanorira pillantott, s mert hasztalan próbálta eldönteni, melyikük a vezér, inkább a szürke darócba burkolódzott, tengeribetegnek látszó kirurgust szólította meg:

– Nyilván egyetértünk abban, hogy a helyzet rendkívüli, s mint ilyen, teljes őszinteséget követel. Enyéimmal együtt mindent elkövetek, hogy küldetések sikerrel járjon, de szívesen venném, ha beavatnátok a...

– Később – sziszegte Gorduin, akit az új helyzet fokozódó balsejtelemmel töltött el. – Szólj a tieidnek, hogy gyűjtsanak jelzőtüzeket a tenger felőli oldalon, és álljanak készenlétben egy brigg fogadására: nem túl tágas, nem túl fürge, de valamennyiünket kijuttat innét, ha a helyzet valami okból tarthatatlanná válik.

– Tarthatatlanná?

– Senki sem tudja, mire készülünk – mormolta a bárd. – Aki beszélhetett volna, meghalt, eltűnt, vagy velünk utazott... a te kesze hajú felderítőd mégis könnyű fegyverzetű ilanoriakat emlegetett, és gondoskodott róla, hogy a megfelelő tempóban, a megfelelő irányba meneteljetek tovább. Hány mérföldet tettetek meg tegnapelőtt óta? Tízet? Tizenkettőt?

– Úgy valahogy. De miért fontos ez?

– Mert bizonyítja, hogy annak, aki minket ide várt, rátok is szüksége volt. – Gorduin minden pillanattal jobban kívánta, bár ne lenne igaza: az érzés olyan volt, mintha földcsuszamlást próbálna logikus érveléssel irányváltoztatásra bírni. – Ha az ember háló helyett horoggal akar makrilt fogni, a megfelelő csalétket kell használnia. A mi csalétkünk egy fantom volt, a tiétek mi lettünk, és aki a szálakat mozgatja, aligha éri be ennyivel: most már csak abban reménykedhetünk, hogy nem fertályórákkal, hanem napokkal számolt, és hagy elég időt a...

Kiáltozás és lábdobogás fojtotta belé a szót: a Csillag városra néző bástyájáról tüzes nyilat löttek fel, a Sólymok épp útnak indult felderítői közül kettő rohanvást közeledett az esőverte udvaron át, és a bárdnak tűnődnie sem kellett, miért találja olyan ismerősnek az arckifejezésüket – ő maga is ilyen grimaszt vágott, ha az erőviszonyokat egyenlőtlennek ítélte.

– Gyalogság a sabbúli úton – lihegte az elsőként érkező férfi. – Íjászok és lándzsások százsámra, a *regitor* lobogói alatt. Tudnak rólunk, mert máris tágítják az arcvonalukat: ezekben a percekben érik el a romvárost, és egy órán belül a falak alatt lesznek.

– Lovasság?

– Csak a zaja hallatszik. Nem elég öblös ahhoz, hogy vérteseké legyen, de ez egyszer nem örülök neki: a toroni portyázók fürgék, és a terep sem igen hátráltatja őket. Ha el akarjuk érni a ladikot, tüstént indulnunk kell.

– Kétszázhuszonnégyen vagyunk idebent – emlékeztette Coprada. – Tíz forduló sem lenne elég, hogy mindenkit kimenekítsünk, és kétlem, hogy messzire jutnánk: hajók is akadhatnak ott, ahonnet a gyalogosok és a lovasok jönnek.

– Toroniak? – A kirurgus most már nem a hullámveréstől sápadozott bő csuklyája árnyékában. – A tartományúr csapatai?

– Döglegyek nem lehetnek – vont vállat a félszemű –, merthogy nincsen szárnyuk. – Gorduinra, a goblinokra, majd saját embereire sandított, és akik látták, megesküdtek volna rá, hogy mosoly dereng az arcán. – *Ébresztő, nyavalyások!* Kapukat bezárni, őrtüzeket felszítani, aztán a falakra mind: Kai-Syah, aki a jó időt adta, most jó harcot is ad hozzá!

A Csillag köháromszöge a készülődés lázában égett, mire Gorduin a belső udvaron és a gyilokjárón át a hátsó kapu kilátójába, a szél dagasztotta lobogó alá ért. Az ilanoriak pontosan tudták, mire számíthatnak, ezért a mellvédig sem kísérték el: zászlójukkal foglalkoztak inkább, melyet Gro szabadállam lobogója mellé, a torony köveinek részébe tűztek.

Gorduin hátradobta csuklyáját, és az arcába csapó esővel dacolva meredt az öböl felett terjengő szürkességbe. A déli horizont íve olyan töretlen volt, amilyen itt és most, egy elfuserált kor elfuserált háborújának utolsó napjaiban csak lehetett: a *Dominior* odébbállt, és vele távozott a remény is, hogy veterán kalandozóhoz méltatlan hiszékenységet ép bőrrel úszhatja meg.

Naizerd, te nyomorult bőregér, gondolta. *Ha hallasz, ha élsz még egyáltalán, most boldog lehetsz: nem hittem volna, hogy a mágiád helyett az istenverte neved végez majd velem...!*

Aztán sarkon fordult és ment, hogy a hangulatához leginkább illő helyről, a szökött rabszolgák és a megtért haramiák lobogója alól figyelhesse a háromfelől közelgő toroni hadijelvényeket.

6

Awlem-en Cayhul, a tengermellék császári légiójának *eprimora*, a délnyugati partvidék oltalmazója és zászlósura szálas termetű, égbék szemű, valószínűtlenül fiatal férfi volt: két hónap híján negyven esztendő. Korban és rangban előbbrevaló társai éppúgy elhullottak az évek óta tomboló küzdelemben, mint a jelkép, melyet hordozniuk rendeltetett; a légió jelenlegi zászlaját alig fél éve varrták, és a hagyományokhoz méltatlan sietséggel hímezték tele a hódolat és a dicsőség jeleivel. Az ifjú *eprimor* nem bízott igazán hatalmukban, és nem bízott az alattuk hadba vonuló csapatokban sem: kényszertoborzott *navorok* voltak, kénbányák és sós mocsarak közé ékelt telepvárosok

lakói, akiket – előre látható módon – tüstént elbizonytalanított az erőd paliszádjai mögül érkező nyílzápor.

A vesszők fellege elsötétítette az eget, a surrogás mintha a Lindigass legmélyebb bugyrából szállt volna. A Csillag felé közelgő hadoszlopok megtorpantak, Caýhulnak azonban feltűnt, hogy az áldozatok nincsenek annyian, amennyien lehetnének, és pusztá megszokásból fúvatott visszavonulót: bár a lövedékek útját képtelen volt nyomon követni, úgy becsülte, minden harmadik (ha nem minden második) illúzió csupán.

– Fedezékbe! – bömbölte, s míg parancsával futárok loholtak a századok élén álló kapitányokhoz, maga is a romváros dűledékei közé kormányozta lovát. A megroskadt tetők gerendái a szitáló esővel és a tenger felől hömpölygő párával együtt megfelelő fedezéket nyújtottak az újabb sorozatok ellen, és elég időt biztosítottak ahhoz, hogy az *eprimor* áttekintse a kialakult helyzetet.

Egy: az északi barbárok *valóban* csapatokat küldtek az öböl keleti oldalára.

Kettő: mivel nincs flottájuk, tengerészgyalogságuk sincs; fő erejüket minden bizonnyal portyázók, tiadlani vagy ilanori íjászok alkotják.

Három: kedvező pozícióban, felkészülten várják a támadást... és egy vagy több átkos szemfényvesztő szolgál nekik.

Caýhul fiatal kora ellenére sem tartozott a tapasztalatlan tisztek közé. Akik a feladatra alkalmatlannak bizonyultak, egy hétig sem húzták posztjukon – ő megjárta a Vinverio lejtőit, sőt, vissza is tért onnét. Amiről a hadijelentések rugalmas elszakadásként beszéltek, a résztvevők számára alig különbözött a fejvesztett meneküléstől, és az *eprimor*, akinek szíve világeletemben calowyni ütemet vert, vezetői helyett szégyenkezett az újabb kudarc miatt. Vezekelt is: ezért állt a megtizedelt légió déli oldalvédjének élére, és ezért vállalkozott önként a partvonal megtisztítására, ahol – mint a *regitor* hírforrása jelezte – szövetségi csapatok bukkantak fel, hogy a halászok elűzésével tovább nehezítsék Sabbúl lakóinak életét.

A menetparancs sem árult el többet, Caýhul azonban, aki a hadászati tudnivalók mellett mostanra a mellébeszélés egyszeregyét is elsajátította, ráébredt, hogy az erőd és a kikötő birtoklásánál valamivel többről van szó – hogy a közérdek fennen hangoztatott frázisai egyéni (s minden kétséget kizáróan anyagi) érdekeket lepleznek.

Óvatosabb, eszesebb és toronibb volt annál, hogy faggatózzék, de mikor az úton kapott üzenetek egyikéből kiviláglott, hogy dolga a Csillag visszavétele mellett egy tengeri úton érkező szállítmány biztosítása lesz, maradék kétségei is elenyésztek... és most, ahogy a falak felett dagadozó idegen lobogókat figyelte, a hetedkori *eprimor* felháborodása helyett az ötödkori hódítók hideg dühe borzongatta meg.

Tény: a szövetség martalócai egy lépéssel előtte járnak.

Feltevés: ismerik a *regitor* tervét, a szállítmány érkezésének időpontját, és nyilván tisztában vannak a fontosságával is.

Következtetés: bármilyen jól értesültek és elszántak, hibáztak, mikor kisebb erőket összpontosítottak a kelleténél, és nem gondoskodtak róla, hogy érkezésüket titokban tartsák.

Fogadalom: fizetni fognak. Fizetni az Unió földjén, Tiadlanban és másutt elvérzett barátokért, a Vinverio lejtőin maradt fegyvertársakért, az özvegyek és árvák könnyeiért – mindenért, amit a császár és Új-Kyria ellen elkövettek. Átkarolja, kivérezeti és eltiporja őket, ahogy ősei tennék, de mindenek előtt...

Lerázta az esővizet földszín köpenyéről, és alárendeltjeihez fordult, akik egy szétfolyó freskó-foltok borította faldarab oltalmában lapultak, és úgy bámultak a szegélyen megpattanva aláhulló nyílveesszőkre, mintha kőrísfává dermedt kígyókat látnának bennük. – Üzenet a Benvent-fok világítótornyának – sziszegte. – Tíz példányban, azonnali indulással; a jeleket még ma éjjel továbbítaniuk kell. – Addig bámult az *escriptorokra*, míg a kristályhegyû tollak vándorolni nem kezdtek az óvó mágiával átítatott fémlapokon; a hozzáértés mellett különleges kesztyűre is szükség volt ahhoz, hogy a rejtjelek a célnál szavakká és mondatokká változzanak vissza. – Elértem a partot, és minden kétséget kizáróan megbizonyosodtam az ellenség jelenlétéről. A környék megtisztítása időbe telhet, az elsődleges kikötő jelen pillanatban nem biztonságos. Értesítsék a *Concordiát*, hogy forduljon keletnek, és maradjon távol az öböltől: a másodlagos kikötőben, ismétlem, a másodlagosban biztos révre lelhet.

Az *escriptorok* némán tették a dolgukat: még az a boldogtalan is hang nélkül hanyatlott el, akit toroktájon ért egy aláhulló vessző; az öléből kifordult fémlapot hideg eső verte, a félbemaradt üzenetnek új, fenyegető értelmet kölcsönzött a jelekre csorduló vér.

Odakint gyülekezőt harsogtak a kürtök. A romváros főútjain harci mének és elkoszlott csizmák verték a sarat: Caýhul három lovasszázada és két ezrednyi könnyűgyalogsága futott be, hogy égzengés és acélsörgés közepette, száznál több áldozat árán elfoglalja kijelölt állásait. A falak háromszögéből újabb vesszők röppentek fel. Félúton keresztetkék a válaszul küldött sorozatokat, és egy perc sem kellett, hogy mindkét oldalon felharsanjanak a dühödt kiáltások: a lobogók alatt örvénylő tömegek immár nem csak látták, érezték is a vérükre szomjazó ellenséget.

– Kai-Syah! – harsogta a kapubástyáról Dul Nan Coprada. – Szûz Vadász, gondolj velünk!

– *Lattis kryanhar!* – zúgták a nekilendülő toroniak.

A Ködhó tizenegyedik napja, a Feketeacél órája volt.

Megkezdődött a Csillag ostroma.

7

A szürkületkor fellángolt küzdelem hevéssége csak sötétedés után hagyott alább: az Óezüst órájában zivatar söpört végig a tájon, és fedél vagy ponyva alá kényszerítette a legmegátalkodottabb fegyverforgatókat is.

A Csillag északi kiszögellésén megtört rohamok halottai kusza halomban heverték a falak árnyékában, a mozgásképes sebesültek sárszín bogarakként kúsztak a faggyúlámpások toroni oldalon világló karéja felé. Alkonyat óta majd' háromszáz lélek távozott a Lindigassra a világok szakadékan át, de a Szépmező felé szárnyaló lelkek és örökre elcsendesedett goblinok sem lettek kevesebben – utóbbiak tiszteletére Gro lobogóját vérbe mártott szőrfonatokkal és füstben barnult csontokkal, a gyász és az elszánás jeleivel övezték fel Anconar harcosai. Copradának tucatnyi lövészt, Graumnak rövid pengéi egyikét, Gorduinak az áhított nyugalmat kellett nélkülöznie: egy védett zugban, lantját készen tartva kuporgott, és szellemével kutatta a rést a felhőtornyok közt, hogy a kellő pillanatban megszólaltathassa az Összhangzatot, mely a hozzá hasonlókat

Alborne hatalmával, az ostromlók megtévesztéséhez nélkülözhetetlen energiákkal ruházza fel.

Nem emlékezett a pillanatra, mikor ujjai megrezdültek a húrokon, ahogyan arra sem, mikor nyomta el az álom: éjféli után eszmélt fel, és kábán meredt a felette derengő, narancsszín goblinarcba.

– Graum?

– A fene se tudja ebben a tülekedésben. – Az érkező lapos pillantást vetett tábornokok körül melegedő fajtársaira; a neszek és a szagok ennyi év után is sanyarú gyermekkorára emlékeztették. – A szemek mindenesetre az enyémet, és sok furcsa dolgot látok velük.

Gorduin megrázta fejét, de hiába: az arcát óvó csuklyát kellett hátradobnia, hogy a hideg eső úgy-ahogy magához térítse.

– Beszélj!

– Az öböl keleti oldalának világítótornya fényjeleket ad. Hogy mit és kivel próbál közölni, fogalmam sincs: a toronias nem a szokásos haditengerészeti kódot használják, vitorlák pedig közel-távol nem látszanak. Akinek üzennek, vagy repül, vagy...

– ...vagy messzebb jár Iblis átkozott bárkájánál is – mormolta a bárd. – Mi van még?

– Jártam a hulláknál. Túl kevesen vannak ahhoz, hogy a Csillag őrei legyenek, és túl sokan ahhoz, hogy környékbeli menekülteket sejtünk bennük: a ruházatukból ítélve *obsorok*, halászok, sőt, kalmárfélék is akadnak köztük. Az utolsó, akit a goblinok még életben találtak, akkor lehelte ki a lelkét, mikor odaértem.

– Kész csoda, hogy idáig húzta.

– Magam is furcsállottam a dolgot – sóhajtott a goblin –, és úgy döntöttem, hogy közelebből is megvizsgálom a sebeket. A támadók szűrő- és vágófegyvereket használtak, ahogy egy kalózbanda vagy egy portyázó szövetségi raj tette volna, de a legtöbb áldozaton – és ez már több, mint különös – egyetlen sérülést látni. Úgy fest, nem védekeztek: ami történt, nyilván ugyanolyan váratlanul érte őket, mint bennünket az, hogy egy toroni erődben harcra kész goblinhorda vár ránk.

– Ne siess úgy! Arra célzol, hogy azok az emberek *ismerték* a gyilkosaikat?

– Ha engem kérdezel, össze is dolgoztak velük. A csónakház víz felőli végében tisztán látszanak a szárazra húzott ladikok nyomai. A kirakodás hamar ment, azután viszont sem rájuk, sem járművekre nem volt szükség többé: egy füst alatt lékelték meg őket, és ha Anconarék valamivel később érkeznek, csak vérfoltokat és némi pozdorját találnak a tett színhelyén.

– Darabontok – suttogta a bárd.

– Hogyan?

– A legértékeltenebb sakkfigurák. Megszabadultak tőlük, hogy se nekünk, se másoknak ne mesélhessenek az életben maradtak tervéről.

– Ahogy mondd. Az egyik kezükkel a vállukat veregették, a másikkal a tört forgatták meg a nyomorultak szívében: nem közönséges gazember, aki ilyesmire képes. A torokmetszés csak ráadás volt; ha a vágások frissek lettek volna, a goblinok sokkal több nyomot találnak a tetemek körül.

Gorduin a tűzfénytől derengő éjszakába bámult.

– Martalócok, akik szövetségi rajtaütésre utaló nyomokat hagynak hátra, és mikor a helyzet forrósodni kezd, kámforrá válnak. Túl sok a jóból, nem találsz?

– Ez aggaszt leginkább – málázott Graum. – Az első rohamot visszavertük, de nem tarthatunk ki örökké. Az erőd sziklaalapzata olyan, akár az egérrágta sajt: minden

dobbanás és visszhang arról árulkodik, hogy egész alagútrendszer rejtőzik a lábunk alatt. Azon át juthattak ki a mi titokzatos martalócaink... és elég útba igazítaniuk a *regitor* seregét, hogy velünk együtt ittlétük bizonyítékaitól is megszabaduljanak.

– Ha a toroniak ismernék a járást, már itt lennének. – A bárd hátrasimította zilált haját, és kardja után tapogatózott a dohszagú homályban. – De nem ismerik, mert a csapda kiagyalói továbbra is használni szeretnék azokat az alagutakat... ha másra nem, arra, hogy dolguk végeztével minél messzebb kerüljenek innét.

– Sovány vigasz – fintorgott a goblin. – Iblis felszívódott, a toroniak túlereje óráról órára nő. Magunk vagyunk, és a dolgok jelenlegi állása szerint mind itt végezzük. Arathat a Szem ennél ocsmányabb és véglegesebb diadalt?

– Ez nem Naizerd stílusa. Ha ő állna a dolog mögött, mostanra visszatért volna, hogy a képünkbe röhögjön.

– Még mindig megteheti. – Graum leverten pillantott az égre: a reggel – akár az északföldi sereg – vigasztalanul távolinak rémlett. – A csapda olyan emberre vall, aki minden lépésünkkel, talán még a saját hibáival is számolni képes.

– Egy hibát valóban elkövetett – suttogetta valaki az árnyékok közül – , de hogy számításba vette-e...

A két kalandozó egyszerre fordult a hang irányába, és egyszerre hőkölt vissza a jelenés láttán: velük szemben, vállát az épület málladozó falának vetve egy sabbúli kalmár fénytelen szemű, átvágott torkával mosolygó teteme állt.

8

Egyik kalandozó sem szólt vagy mozdult: a súlyos test magától bukott előre, és nedves csattanással terült végig a kövezeten, mire az örök – goblinok és ilanoriak vegyesen – a helyszínre értek.

– Láttuk árnyék – zihálta Gro szabadállam hadseregének agyaravesztett rangidőse. – Úgy mozgott, mintha sajátunk lenne; szagát füst miatt csak később éreztük meg.

Graum már a kalmár mellett térdelt, hosszan babrált valamivel, majd fintorogva emelte feljebb folyadéktól síkos ujjait.

– Halolaj. Ha egy ideig állni hagyják, bűzleni kezd, akár a hulla; jobb napokon még a magamfajta is megtéveszti. – Sárga szemei a döbbenetben álló Gorduinra villantak. – Segíts! Akárki legyen ez a fickó, élet pislákol benne, és még nem mondott el mindent, amit mondani akart!

Az udvar felől érkezettek újabb goblinok követték: tucatnyian fogták gyűrűbe a bárdot és társát, akik óvatosan hanyatt fordították az átvágott torkú alakot. A kalmármódra öltözött, korosodó férfi arca és mellkasa mozdulatlan maradt, az ernyed bal kart markoló Gorduin azonban makacs lüktetést érzett a hús alatt... és összeresztett, ahogy a jobb kéz ujjai megszorultak a csuklóján.

– Hisz ez...

– Mondom, hogy él! – Graum tört húzott, és előbb a kelmét, majd a bőrt metszette fel az áldozat mellén. A viaszos arc meg sem rezdült, a penge nyomában előtüremlő hólyagokban zavaros, sötét folyadék remegett. – Mire vársz? Meg kell szabadítanunk ettől a maskarától, hogy a *valódi* sebeihez férjünk!

A bárd erőt vett magán, és szabad kezének két ujjával tágitotta tovább a vágást a kalmár torkán. Az anyag, melyből az arcot megformálták, rugalmas volt, akár a valódi hús, de sokkal könnyebben engedett annál – a harmadik rántásra fültőig hasadt, és ahogy kifelé fordult, új arc vált láthatóvá: egy kurtára nyírt hajú, fájdalomtól vonagló ajkú nő ábrázata.

– Kyel, irgalmazz!

Ez a sóhaj már Ketan Brynn ajkáról szállt fel: a kirurgus mostanra verekedte át magát a goblinok tömegén, és olyan szemeket meresztett társaira, mintha sötét rítusok gyakorlásán kapta volna őket. Felnyögött, ahogy Graum töre ismét megvillant, ágyéig hasítva a kalmárgúnyát és a kalmár porhüvelyt a sebesült testén.

– Balra – mormolta. – Egy arasszal a szív felett.

Gorduin odapillantott, és horgas fémhegyet látott megcsillanni a lámpafényben. Formájából ítélve számszerűlővedék lehetett, melyet megállítani nem, csak lelassítani tudtak a hamis hús és a durva szövésű kelme rétegei.

– Eresszettek! – sziszegte a kirurgus, akit minden rugaszkodásakor tucatnyi goblincéz fogott vissza. – Ha elállítjuk a vérzést, talán...

– Órák óta vérzik. – A bárd homlokráncolva figyelte a sebesültet: a vonások délnyugatoroni származásra, a szemet környező ráncok küzdelmes gyermekkorra és kínokban bővelkedő tanulóévekre vallottak. – Halottnak tetette magát, pedig csak erőt gyűjtött, hogy eljusson ideig; nyilván tudja, hogy már csak egy varázshasználó segíthet rajta.

– Hiszen te nem...

– Nem igazi csodatevő, de ismer pár dallamot, amivel szeszélye szerint ártani vagy használni tud – közölte Graum, aztán a goblinok elnyílt szájával bámuló rangidőséhez fordult. – Rakjatok tüzet, melegítsetek vizet, és kerítsetek egy parázstartót is; a többiről, ha a fekete ember másképp nem rendeli, mi ketten gondoskodunk.

– A fekete emb... a bárd nem tudja, mit csinál – suttogta a kirurgus. – A cantali ütközet után magam láttam el, és..

– Örökké hálás leszek érte – biztosította Gorduin. – Rendes körülmények közt magam intéztem volna a dolgot, de akkor és ott... nos, igazság szerint már napközép táján elfogyott az erőm. – Ismét a nő felé fordult, aki úgy hevert a fejetlen test börtönében, mint egy különösen bizzar gorviki halálszobor. – Bízz bennem, és a többiekkel foglalkozz inkább: csalódnék a toroniakban, ha pár óránál tovább halogatnák az újabb támadást.

Brynn dűnnyögött valamit, aztán körülpillantott és ment, lépteinek visszhangja egykettőre elhalt odakint. A goblinok rangidőse torokhangú utasításokat adott övéinek: a ráncos képű, pézsmaszagú lények némelyike eliramodott, mások lámpást emelve alkottak derengő kört a három alak, a két kalandozó és a sebesült körül.

– Tartsd a fejét – pillantott Graumra a bárd, kardja után lantját kotorva elő a fal mellett sötétlő halomból. – És itasd fel valamivel ezt a trágyalét, amit az irhája ereszt; más se hiányzik, mint hogy a fenti pártfogóm, ha van még pártfogóm egyáltalán, *tőle* is megundorodjon.

– Ez nem hangzott túl biztatóan.

– Az esélyeket annál hívebben tükrözi. – Gorduin megrázta fejét: a nő sebláztól tüzelő homlokára hideg esőcseppek hulltak. – Kránra, hisz ez szinte gyerek még! Honnan a fenéből kerülhetett ide?

– Nem olyan ártatlan, amilyennek látszik – mormolta a goblin, és intett a rohanvást érkező fajtársainak, akik a bárd keze ügyébe tolták a megrakott parázstartót. – A képe

nem ismerős, a módszere annál inkább: lefogadom, hogy a néhai Sigur báró kedvencei, a császári Kődtestvérek közül való.

– Toroni ügynök?

– A legveszedelmesebb fajta. Sigur és ágyasa, az alidaxi némberek nem bíztak az ediomadi bőreváltókban, ezért a háború közeledtekor ryeki alapokig nyúlt vissza: a Kődtestvéreket fejjadás és komédiás nemzetségekből verbuválták, rododa-orvosok és fekete mágia segítségével gyúrták át, és a kémkedés bevett fortélyai mellett az álcázás művészetére is alaposan kitanították. – Graum undorral morzsolgatott egy húscsifrangot, mely néhány perccel ezelőttig a "kalmár" testének része volt. – Hogy a gúnyájukat miféle praktikával készítik, fogalmam sincs, és azt sem tudom eldönteni, *ennek* itt életet vagy halált kívánjak-e.

Gorduin gyorsan dolgozott: szabaddá tette a sebet, és két-három göböt vetett a parázsra a Felcsercsarab iszákjában dugdosott hajtásaiból.

– Mit súgnak a híres ösztöneid?

– Hogy ha a melle párnázatlan lenne, feleennyire sem igyekeznél a Fátyol innenső oldalán tartani. – Graum maga is szemügyre vette a kérdéses területet, és megrázta fejét.

– Dartonra, micsoda pazarlás! Egy shuluri kuplerájban sokkal tovább húzhatta volna velük, és a hangja is messzebbre hallatszott volna, mint...

Elnémult, ahogy a toroni ügynök vérrel borított jobbja megemelkedett: az agyaravesztett goblin és két társa épp jókor ugrott oda, hogy az acélos ujjak szritásából kiszabadítsa. A nő érthetetlen szitokszavakat formált, elkékvült ajkai közül kivillantak az apró, gyöngyfehér fogak.

– Ezt nevezem – zihálta Graum, aki (pályatársai többségéhez hasonlóan) önértékként becsülte a kitartást és a merészséget. – A torkunkat is átharapná, ha tehetné. Akarod, hogy megköttözzem, mielőtt dologhoz látsz?

– Felesleges – mondta a bárd, és ahogy a nő dühtől szikrázó szemei felé villantak, toronira fordította a szót: – *Magh eylanhar a drechyr ogaha ryan!*

A holt hús burkában vergődő test elernyedett: már nem a goblinokkal küzdött, hanem a fájdalommal, mely átlőtt mellkasából sugárzott szét, és maszkká torzította a keskeny, fiús arcának vonásait.

– Mit mondtál neki?

– Hogy ha nem vigyáz, csak Tharnnak súghatja meg a titkát. – Gorduin visszaparancsolta a goblinokat, és míg jobbjának két ujját a nyílhegyen időzött, baljával végigsimított ütött-kopott lantja húrjain. – Köpenyeket a szél útjába: a füst is, a dal is túl drága ahhoz, hogy hiába vesztegessük el!

Gro szabadállam katonái a zajra odagyűlt ilanoriakkal karöltve engedelmeskedtek: a Csillag öregtornyának lámpásokkal bevilágított zuga apró, viaszkosvászon falú szentélyé változott, ahol a bárd minden figyelmét a lánynak és a körülötte ólálkodó halálnak szentelhette.

A dallam halk volt, majdhogynem észrevétlen, és a Felcsercsarab füstjéhez hasonlóan olvadt át a légtérben, a mintázat azonban, melyet varázsa szőtt, maradandóbb volt minden evilági alkotásnál. A fény határára húzódott Graumnak csak Gorduin önkéntelen rezdülései árulták el, milyen erők kavarnak körülöttük.

A harc néma volt és vértelen, mint minden harc, melyet acél helyett mágiával, hús-vér ellenfél helyett a mindenség vak erőivel vív az ember. A goblinnak nem sikerült elkapnia a pillanatot, mikor a lövedék engedett, és hegygel előre kisiklott a sebből: a feketébe

öltözött férfi és hamis húsba börtönzött védenca körül túl sűrű, már-már opálos volt a levegő.

A fém csendülését csak azok hallották, akik a kelmeparaván szél felőli oldalán szorongtak – a többiek számára csak a dallam létezett, mely két-három órán át szötte mintáit a parázsfényű éjben, hogy a hajnal első fényénél riadókürtök sikolyába vesszen: ez volt a perc, mikor a sebesült szemei tágra nyíltak, és mikor a Csillag északi falán tanyázó Sólymok megpillantották a ködön át rohamra induló toroniakat.

A romváros szélteben dobok duhogtak, a nyílvesszők surrogása tengermorajjal és kiáltozással vegyült, de sem az előbbi, sem az utóbbi nem nyomhatta el az erődudvar kútjánál harsanó üvöltést, melynek hallatán elkerekedtek még a bóbiskoló Graum szemei is – a hangot, mely tucatnyi goblintorokból szállt fel, de nem az elszánás, hanem a kétségbeesés, a gyász sikolya volt.

9

Az összpontosítástól kába Gorduin földijeire bízta a lány őrizetét, és rogyadozó lábakkal, káprázó szemmel közelített a kúthoz, melynek környékét újra meg újra nyílzápor verte végig: a toroni gyalogság alig kőhajításnyira járt az északi fal túloldalán.

– Mi történt? – Graum hasztalan próbálta túlharsogni a tenger és a fegyveres sokaság moraját. – *Mi a nyavalya történt már megint?*

A narancsvörös arcok tömegéből fakó ábrázat fordult feléje: a Sólymok félszemű parancsnoka a kögyûrű mellett térdelt, és míg társai a támadó hadrendet ritkították, testével fedezte a jégesőként kopogó acélhegyektől Gillem Bel Anconar magatehetetlen testét.

A mágiszterből lett rabszolgavezér, Gro szabadállam generálisa az oldalán hevert, esővíztől elnehezült köntösét feketére festette a vér. Gorduin ösztönösen a toroni vesszők tollait kereste, s mert egyet sem talált, hatalmába kerítette a balsejtelem. Ettől rettegett, mióta az eszébe tudta: az eshetőségtől, hogy míg figyelmét a soron következő feladatnak szenteli, mások, másutt hiába várják a segítségét, és egyenlőtlen harcban vesznek oda.

Kiszáradt torokkal térdelt Coprada mellé, és míg körülöttük-felettük toroni nyílvesszők surrogtak, kényszerítette magát, hogy a mágiszter arcába nézzen. Anconar haldokolt: mellét és vállát tördöfések szaggatták szét, és véres barázdák húzódtak jobb kezén is, melyet – mint korábban a tollat – hiába emelt maga és mások védelmére.

– Brynn – sziszegte a bárd, mintha azt remélné, a név pusztá említése útját szegheti a kövekre patakozó vérnek. – Hol késik az átkozott?

– Rá hiába várunk – ingatta fejét a Sólym. – Ő tette ezt, mielőtt aláereszkedett a kútba, hogy csatlakozzon a cimboráihoz, akik ezt az istentelen kelepécét állították, és eltökélték, hogy csak halottakat hagynak hátra nekünk.

– Mit beszélsz?

– Az igazat. Miután azt a förtelmet az öregtoronynál magad vetted kezelésbe, Brynn sorra járta a posztokat, ellátta a sebesülteket... és keverhetett valamit az italukba is, mert némelyiket mostanra sem sikerült felráznunk. Hogy a mágiszter mikor csatlakozott hozzá, nem tudom. Éjközép táján még a testőreivel láttuk; nyilván ő maga küldte el őket, hogy négyszemközt faggathassa a kirurgust a nagyvilág dolgairól.

Gorduin nem tudta eldönteni, a kimerültségtől vagy a dühtől borzong-e, ahogy a mágiszter arcába nézett. Anconar szemei félig nyitva voltak, ábrázatára ráfagyott a meghökkent kifejezés: ha látta is, értelmezni már aligha volt képes a köré gyűlt goblinok moráját.

– A végét járja – sóhajtott Coprada. – Elveszítjük, akár az erődöt, ha a nyája meg nem embereli magát: a mieink kevesen vannak ahhoz, hogy mindkét falszakasztól távol tartsák a toroniakat.

Mintha szavait akarná igazolni, a kapubástya őrei figyelmeztető kiáltást hallattak: a romváros irányából rögtönzött létrák erdeje imbolygott a Csillag felé.

– Négy gyalogszázad – zihálta egy íjász, nyílfogóként lebbentve a kuporgók fölé fekete köpenyét. – Az ötödiket, amelyik a nyugati oldalon próbált a partig jutni, az imént futamítottuk meg; kész szerencse, hogy nincsenek ostromgépeik, és hogy a lovasságuknak ilyen kevés hasznát látják.

– Gyűjtsétek a használható vesszőket – mordult Coprada –, és mihelyt teherhordásra fogják őket, ne kíméljétek a lovakat se! Meg kell akadályoznunk, hogy sáncot húzzanak a falakig!

Az ilanori bólintott és eliramodott, a goblinok azonban nem mozdultak: tucatjával kuporogtak az acélzuhatagban, és a szétfolyó rúnát bámulták, melyet szabadítójuk vére rajzolt a kövezetre.

– Graum! – A bárd vigyázva mozdított Anconar ernyedt jobbján. – Graum, ide!

Társa a nyílzáporral dacolva engedelmeskedett. Vaskos ajkán dartonita fohással keveredtek a közös nyelvű szitokszavak.

– Mi lesz? – zihálta. – Maradt elég erőd, hogy újabb csodát tégy?

Gorduin az öregtorony felé bámult, ahol füstben barnult kelméket dagasztott a hajnali szél. Azt tette, amit tennie kellett: megmentette az egyetlen embert, aki számot adhat a történeletről, és elvesztett kettőt, akikre a folytatást alapozhatta volna... ha lesz magyarázat és folytatás egyáltalán.

– Beszélj már! – esdekelt Graum. – Képes vagy segíteni ezen az emberen?

A bárd a fejét rázta. Torkában keserű nyállal lüktetett a harag.

– Ketan Brynn – sziszegte. – Kezdetől ellenünk játszott: az ő feladata volt meggyőződni róla, bezárul-e a csapda, amit a cimborái készítettek elő. Boloddá tett minket: a nagy rohanásban eszünkbe se jutott kétségbe vonni az egyenességét.

Graum arca megvonaglott.

– Brynn világeletében a Szövetséget szolgálta. Az ilyen fickók sosem cserélnék szívet, és sosem tolnák Toron...

– Azt hittem, ismerem a háborút. – A bárd megfeszítette izmait, de sem a dühtől, sem a szaggató főfájástól nem sikerült szabadulnia. – A jelek szerint nem eléggé. Azt a változatát legalábbis nem, amit ő és a hozzá hasonlóak a nagyok háborújának árnyékában, a maguk trükkös eszközeivel vívnak.

A goblin mély lélegzetet vett.

– Ámítás volt? A fiú agóniája, a mese a makrilokról, az erődről és a Szemről... pelyva az utolsó szóig?

– Mi egyébbel magyarázod, *ezt*? – Gorduin megszorította a mágiszter kezét. A fakó arcon remegés, a goblinok tömegén moraj futott végig. – A Bakhúd-kölyök nem ismer, és semmivel nem tartozik nekem. Számára csak egy név voltam. Bábfigura, akit tetszése szerint mozgathatott, hogy más bábfigurákat lépésre kényszerítsen vele. – A bárd a

túlfûtött szobában hajladozó lángokat és a kirurgus aggodalmas képét látta maga előtt. Nem esett nehezére elképzelni, ahogy a „haldokló” ajka mosolyra rándul, mihelyt látogatója mögött becsapódik a kékre mázolt, kénsárga szemöldökfájú ajtó. – Kezdetől jól dolgozott, de a vinveriói áttörést követő zűrzavarban valami igazán fontosra bukkant. Valamire, amit elég értékes ahhoz, hogy hátat fordítson a Szövetségnek, feladja a becsületét... és elég jövedelmező ahhoz, hogy az ígéretével társakat gyűjtsön maga köré. Graum lassan bólintott, és a goblinok serege – alighanem önkéntelenül – utánozta mozdulatát.

– A felderítő, aki Anconarékat útba igazította. Gondolod, hogy ő is?...

– Egy követ fűjt a kölyökkel, akár a csónakházban hagyott toroniak, és Sigur tanítványa, a férfibőrbe bújt Kőtestvér. Pret szerteágazó kapcsolatokkal rendelkezett a helyi alvilágban, sem az idejutás, sem az ügynökök felhajtása nem eshetett nehezére. A hegyekben még javában folyt a harc, mikor a partvidék kémei befejezték a maguk háborúját... de szükségük volt még egy csatára, hogy észrevétlenek maradhassanak, végrehajthassák az utolsó akciót, és bántatlanul állhassanak odébb a zsákmánnyal.

– Zsákmánnyal? – visszhangozta Graum. – Ugyan miféle zsákmány akad ott, ahol egy nehézsúlyú aszisz kalóz is postahajók fosztogatására szorul?

– Valami, ami a tenger felől közelít. – Gorduin, és összeresztette, ahogy feje mellett horgas acélhegy vásott el a kövön. – Egy hajóra, ami itt ért volna partot, ha a világítótorony jelei máshová nem irányítják. Pret és társai most a kútból nyíló rejtékút túlsó végén várnak rá. Oda tart Brynn, hogy hírt vigyen a lányról... mi ketten pedig követjük, ha valami csoda folytán túléljük ezt a napot.

10

A Sólymok vitézül küzdöttek, magukban azonban nem boldogultak az ostromlók túlerejével: a toroniak kétszer vetették meg lábukat a kapubástyát környező gyilokjárókon, és ugyanennyiszer kényszerültek meghátrálni a koromtól feketélő képű, villogó agyarú goblinok elől, akik néma csendben, bámulatos elszánással és ádáz haraggal forgatták zsákmányolt pengéiket. A napközép utáni negyedik órában indított újabb roham már a falak tövében összeomlott: a *regitor* serege ostromlétráiból és erejéből kifogyva, vérben és sárban gázolva hátrált vissza az ódon város dűledékei közé, és füstösen égő tüzek köré gyűlve, sebeit nyalogatva várta az alkonyatot.

A Csillag szélkoptatta háromszögében nem harsant üdvívalgás, és némaság fogadta az erődtítmény öregtoronyából a tengerkapu felé induló menetet is: négy ilanori lövész hordozta, és minden épkézláb védő lehajtott fejjel kísérte utolsó útján az áruló kéztől elesett Gillem Bel Anconart. A sokat próbált mágiszter arca megbékéltnek látszott, köntösére és szemfedelére, a szabadállam tépett lobogójára sötét foltokat festett a szemerkélő eső és a vér.

– Azért gyűltünk össze – kezdte Gorduin, aki Graum, Coprada és az agyaravesztett goblin vezér mellől figyelte, ahogy a küzdelem aznapi áldozatait a víz fölé nyúló köperemre fektetik –, hogy barátoknak mondjunk búcsút, és hogy tisztelegjünk a férfi előtt, aki páriáknak hősi lelket, a hazátlanoknak hazát, a kiábrándultaknak reménységet adott. Keveset tudunk Gillem Anconarról azon kívül, hogy bölcsőjét messze északon, a

Mer Daray partján ringatták, de tudjuk és sosem feledjük, hogy testét itt, a Csillag falai alatt fogadják be a Quironeia hullámai. Nemes ügyért küzdött, és hősként távozott az élők közül – hiszem, hogy akik odalent várják, ugyanezt tették a maguk idejében, és hogy társaságuk nem lesz kedve ellen való. A test megpihen, a lélek azonban tovább járja útját ama végső napig, hogy mikor a szférák meghasadnak, és a tenger, miként a föld és az ég, visszaadja halottait.

A saroglyák megbillentek, a vitorlavászonba burkolt testek fakó villanással hullottak alá és tűntek el az egymást keresztező hullámgyűrűk közt. A Gro szabadállam lobogóját tartó goblinok felszegték fejüket. Vérfagyasztó gyászüvöltésük, melyet másfélszáz torok visszhangzott a falszakasz hosszában, még akkor is a bárd fülében csengett, mikor a kopott kőlépcsőn lesétálva az öregtorony ispotálya alakított előcsarnoka felé indult.

A toroni ügynök, a kelepcecét előkészítő csoport túlélője jól őrzött kamrájának ablakánál várt rá. Hamis húsburkától megszabadítva sokkal formásabb volt, de nappali fénynél is sápadtnak és gyengének látszott: a friss táplálékot, a valódi pihenést és az elveszett vért csak szent – netán szentségtelen – praktikák pótolhatták volna.

– Szépen beszéltél – sandított Gorduinra –, de nem domborítottad ki méltóképp a többi hulla érdemeit.

– Estig se végzünk, ha mind a százkilencről külön ódát zengek – dünnyögte a bárd, s noha a vessző eltávolításakor intim közelségbe kerültek, úgy pillantott rá, mintha először látná életében. A Kőtestvér fiatal volt, tán harminc esztendő. Az arcán fehérülő hegek elárulták, hogy hivatásszerűen forgatja a pengét, és a sötét szemek sarkába tetovált ikonokkal együtt ádázzá, már-már rémisztővé tették ábrázatát. Sanyarú helyzete ellenére inkább tűnt dacosnak, mint elkeseredettnak: Sigur báró még életében felvilágosíthatta, mire számíton, ha fogságába kerül.

– Annak a százkilencnek már mindegy – szólt rekedten, s bár titkolni igyekezett, minden pórásával itta a fogyatkozó nappali fényt. – A ti dolgotok valamivel nehezebb lesz: a zajokból ítélve mindegyikötökre tíz magamfajta les odakint.

– Magadfajta toroniakra vagy magadfajta vesztesekre gondolsz? – szólt közbe Graum, aki mindkettőjük számára észrevétlenül osont át a bejáratot takaró kelme hasítékán. – Az ilyen apróságokat rögtön tisztázni kell, nehogy a lényegtől rabolják a drága időt.

A lány álságos nyugalommal mérte végig.

– Ismerlek – mormolta. – Dorant szolgálod, és azok közt voltál, akik a háború első évében...

– ...szívtipró gazdát, Sigur bárót a túlvilágra segítették – biccentett a goblin. – Remekül játszott, de túlértékelte saját vonzerejét; bízom benne, hogy te nem követed el ugyanezt az ostoba hibát.

– Majdnem ember, és majdnem szellemes. Mestereid nem sajnálták rád a fáradtságot... pedig úgy hírlík, a fajtádnak se lelke, se istene nincs.

– A te fajtádról sem keringenek hízelgőbb pletykák, ami azt illeti. Kár, hogy nem a terepen találkoztunk; így sosem lesz alkalmunk meggyőződni arról, melyikünk mesterei végeztek alaposabb munkát.

Gorduin a farkasszemet néző ügynökökre bámult: megérezte, hogy az ősi gyűlölség dacára bizonyos tisztelettel viseltetnek egymás iránt.

– Tudunk Pret tervéről – mondta szárazon. – Tudjuk, mit tett, de nem tudjuk, miért, és mert az esélyek dacára változatlanul túlélésre játszunk, készek vagyunk engedményekkel fizetni a válaszaidért.

A lány újonnan támadt érdeklődéssel nyitotta rá sötét szemeit. Graum elhúzta a száját – elégszer látta ezt a pillantást legkülönbözőbb rendű és rangú nőszemélyektől.

– Ha nem hallatom a hangom, sosem lepleztek le. Ha tovább játszom a hullát, mostanra...

– Éppúgy halott lennél, mint azok, akik a kirakodásnál segédkeztek – közölte a bárd. – A fiú rászédett benneteket... még téged is, pedig a magadfajta, ha tehetné, a tulajdon árnyékának se fordítana hátat, Sigur halála óta pedig különösen óvatos a Szövetség ügynökeivel.

– Pret nem szövetségi ügynök többé.

– Tudjuk. – Gorduin ellépett az ajtóból, és intett Graumnak, aki kenyérrel, sajttal és vizes borral kínálta a sebesültet. – Elfordult a megbízóitól, akárcsak te és a többi Kódtestvér: Sigur utóda kiszámíthatatlannak ítélt, és már Davalon évében szemétre dobott valamennyiötöket.

– A Kódtestvérek soha nem...

– Hagyjuk a mellébeszélést – kérte a goblin. – A sabbúli akcióban szabadúszóként vettél részt. Kockáztattál, veszítettél... és semmi okod fedezni az északi renegátokat, akik arany helyett acéllal fizettek a szolgálataidért.

A lány felszegezte fejét.

– Honnan tudtok az aranyról? Pret szerint a Szövetségnek sejtelve sincs...

– Nem a Szövetséggel, hanem kalandozókkal beszélsz – emlékeztette Gorduin. – Két jótét lélekkel, akik a halál küszöbéről rángattak vissza, és akiknek, ha köszönettel nem is, némi őszinteséggel mindenképp tartozol.

A lány elfordult tőlük, és hosszan bámulta az ég szürkéjében csapongó sirályokat: lerítt róla, milyen szívesen követné őket oda.

– *Concordia* – mondta végül. – Négyfedélzetű, dupla ballasztkamrás szállítóhajó, az ötödkori Laquass osztály cirkálóinak mintájára építették. Lomha, de kivételesen tengerálló, és van még egy előnye a flotta karakkáihoz képest: az irányításához száz ember helyett egy tucat is elegendő. Kormányműve, az őbirodalmi emlékezetkristályoknak hála, magától tartja az irányt, vitorlázatát gépek vezérlik, és akár pillanatonként alkalmazkodnak a változó szelekhez. Ideális jármű háborús időkben, és a hasznosságához igazították feladatát is: Vinali éve óta szállítja a déli partokról Toronba a városállamokban és Abasziszbán szedett barátságadót.

– Barátságadó, mi? – fintorgott Graum. – Aki fizet, tovább hajbókolhat a boszorkányurak előtt, aki nem, felkészülhet rá, hogy a következő fizetési felszólítást Iker pengék és hirtelen támadt járványok közvetítik. – Nagyot szusszant. – Milyen magas a barátság árfolyama mostanság? Megéri évente ilyen hosszú útra küldeni miatta a jó öreg *Concordiát*?

– Tavalyelőtt futott ki utoljára, és most félmillió dukát értékű arannyal tart hazafelé. Sabbúlban kellett volna kikötnie, de a szövetségi áttörés hírére...

– ...ide irányították át – sóhajtott Gorduin. – Az ötödkori révbe, melyet csak a helybeliek ismernek; ahová ingoványos, vértess egységek és ostromszerek számára járhatatlan terepen át vezet az út. Erről szerzett tudomást a kölyök? Ez adta neki az ötletet, hogy szolgálata jutalmát saját feljebbvalói helyett Toron császárától vegye át?

– Tudta, mire számíthat, kalandozó. Tudta, hogy akit háborús időkben értékként tartanak számon, a vesz elvonultával nyüggé válik... és ha fogságba kerül, támogatást is, részvétet is hiába vár a feljebbvalóitól.

A bárd mély lélegzetet vett.

Toroni logika, gondolta. Toroni gondolatok egy vakmerő kölyök elméjéből, akit alattomban formált saját képére a toroni föld. Hasonult és alkalmazkodott, hogy a munkájával járó terheket, a szeretetlenséget, a folytonos rettegést elviselhetőbbé tegye, mégsem győzhetett: önnön képességei fordultak ellene. Az öreg Bakhúdnak megadatott, hogy jó harcban essen el... de ki ejt majd könnyet a fiáért, aki a Szövetség érdekében arcot és nevet, utóbb, a háború végóráiban, szívet és hazát cserélt?

– Hányan vannak? – kérdezte. – Hány ügynököt sikerült maga mellé állítania?

– Eleget. – A lány a falnak vetette hátát, és megborzongott nyirkos hidegétől. – Az áttörés óta a tieitek egész Toront a játszóterüknek tekintik, a mieink többsége pedig csak az alkalmat lesi, hogy velük vagy bárki mással jó alkut kössön.

– Ahogy te tetted.

– Tévedsz. Én ölni és meghalni jöttem Sabbúlba, de mire eljutottam a városban működő északiakig, már akkor sem lett volna kinek feladnom őket, ha szándékomban áll.

– De nem állt szádékonban.

– A helyzet megváltozott – suttogta a lány. – Pret változtatta meg: ráébresztett, hogy sem vele, sem a hazámmal nincs már számadásom. Ő... – a szavakat kereste – ...valami furcsát tett velem; úgy hittem, sosem lehetek erős... sosem lehetek többé *teljes* nélküle.

– Sigur árvái – dünnyögte Graum. – Vajon hányat hagyott a világra a mocsok?

A lány felrezzent, és kígyóként fordult szembe velük, sötét szemeiben haragvó szikrák járták táncukat.

– Őszinteséget kértetek – sziszegte. – Ez minden, amivel tartoztam nektek?

– Szólunk, ha eleget fizettél már.

– Mit akartok tőlem?

– A fiút – közölte Gorduin. – Őt és mindazokat, akiknek az elmúlt két napot köszönhetjük.

– Így megsebeztek a büszkeségedet?

– A hitemet sebeztek meg, de nem ez a lényeg: jobban érdekelnék azok, akik az én hibámból kerültek ide, és ha ki nem mentem őket, egyenlőtlen harcban pusztulnak el. Csak úgy segíthetek rajtuk, ha Pret útjára lépek, és előtte... vagy helyette szerzem meg a *Concordiát*.

– Tréfálsz.

– Nem szokása – sóhajtott Graum. – Pontosan tudja, mit csinál, ahogy neked is tudnod kellett volna, mikor a kölyök töre helyett a kölyök ágyát választottad.

– Hogy merészelsz...

– Sebezhetőnek érzed magad – vágott közbe a bárd. – Gyengének, mert az árult el, akitől a legkevésbé vártad... de csak neki használsz, ha ezt a fájdalmat egy ostromlott erőd fogolyként pazarolod el.

– Van más választásom?

– Talán. Pret a második lépésben csúnyán elszámította magát: farkasokat csalt az akolba, ahol a terv szerint csak bárányoknak lett volna helyük. Anconar halála után a goblinok véresküti tettek a Csillag védelmére. Számukra ez nem erőd többé, hanem a Nyelveken Szóló hagyatéka, az utolsó zug, mely a világból megmaradt nekik. Állni fogják a sarat, végeznek bárkivel, aki fegyverrel vagy idegen zászlóval a falakra hág. Elég időt adnak nekünk, hogy kövessük Ketan Brynnt, és megtaláljuk az utat oda, ahol Pret és a többiek a császár aranyára lesnek.

A lány összeszorított szájjal lépett előrébb. Sötét szemei hatalmasnak látszottak a kamra homályában.

– Ketten? – suttogta. – *Ketten* fogtok megverekedni velük?

– Hárman. – Graum a padlóra ejtette a köpenye alatt dugdosott fegyverövet, aztán oldalt lépett, és látványos mozdulattal szórta foglyuk poharába a Felcsercsarab átható illatú porát. – Ha napszálltára elég erőt gyűjtesz ahhoz, hogy mutasd az utat... és ha úgy érzed, neked is akad befejezetlen ügyed ott, ahová a *Concordia* tart.

11

Az erőd megmaradt védői – a járóképes sebesülteket is beleértve – a Zöldlunir órájában gyűltek össze ismét, hogy meghallgassák Gorduin beszámolóját, és kimunkálják a stratégiát az elkövetkező napokra. A lány – Noornak nevezte magát – nem mutatkozott: hogy kétségeivel küzd, vagy az alsóbbrendű lények seregtől undorodik így, a bárd képtelen volt eldönteni.

– A kút – kezdte, a freskótöredékek borította falak közt szorongókra emelve pillantását –, a Csillag alapzatának barlangrendszerébe vezet. A crantaiak és a kyrek ritka ásványokat, a hatodikori romlásszekták menedéket és kisebb isteneket kerestek odalent – hogy mire jutottak, csak Anconar tudná megmondani. A tengerszint az elmúlt kétezer évben tíz lábnyit emelkedett, a járatok nagy része víz alá került, de a toroni szerint akadnak járható alagutak is, melyeken át... – a szaggatott vonalakra mutatott, melyek hevenyészett térképe közepéről ágaztak szét az öböl keleti oldalán emelkedő ormok felé – ...a Benevent-fokon túli sziklapartig juthat az ember. Brynn oda tart, hogy csatlakozzon a társaihoz, akik egy elfoglalt Tharr-szentélyben várják, hogy a császár szállítóhajója a karjaikba fusson.

– Hányan lehetnek?

– Tucatnyian, talán még többen... de egyelőre gyanútlanok, és mert a Háromfejű birodalmában időznek, vigyázniuk kell a fegyverhasználattal is. – Graum jelentőségelteljesen pillantott körül. – A Tharr-templomok szakrális halálcsapdák. Elég pár csepp vér, hogy az oltáraknában szunnyadó démon felneszeljen, és ha egyszer felneszelt, csak a csuhás hüllőfajzatok képesek megfékezni: ha őket holtan találja, tombolni kezd, és elpusztít mindent, amit a közelben ér.

– A Háromfejű hívei veszélyesek – mormolta Coprada. – Hogy teheték őket ártalmatlanná úgy, hogy egy csepp vért se ontsanak közben?

– Gázsal – vont vállat a goblin. – Vagy hurokkal; jól képzett ügynökök számára ez sem jelent megoldhatatlan feladatot.

– Ez minden, ami a javatokra szól?

– Egy szóval sem mondtuk, hogy könnyű lesz – vette át a szót a bárd –, de muszáj megpróbálnunk: ha a *Concordiát* a renegátoknak hagyjuk, a menekülés utolsó esélyét szalasztjuk el.

A félszemű Sólyom hümmentett: eleget tudott a hadviselés szabályairól ahhoz, hogy az elhangzottak gondolkodóba ejtsék.

– Aranyat kínálni a toroniaknak a szabad elvonulás fejében? Egy határerőd ostromakor talán beválna, de így...

– Nem pusztán aranyról, hanem *temérdek* aranyról van szó, és ez nagy különbség – somolygott Graum. – Pláne most, hogy a császárnak bármelyik erődítményénél nagyobb szüksége van rá, hogy békét vásárolhasson a Vörös Haduraktól. A tartományi sereg a vérünket akarja, a döntéseket azonban nem itt, hanem a *regitor* sátrában hozzák. A mi dolgunk a lehető legjobb alkupozíciót kiverekedni abban az átkos szentélyben, mielőtt a toroni túlerő érvényre jut... és Darton a tudója, pontosan ezt fogjuk tenni.

– Hát mi? – tudakolta Gro szabadállam fegyverforgatóinak rangidőse. – Tőlünk mit vártok, selyemszájú testvér?

– Hogy kitartsatok, míg visszatérünk. Fel kell tartóztatnotok a fehérhajúakat, és meg kell óvnotok Anconar zászlaját; ha így tesztek, az életetek mellett megszolgáljátok az ő mosolyát is.

A narancsvörös képű lények tömegén moraj futott végig. A fáklyák fényében fehérén villantak az agyarak, ezüstösen a magasba lendülő pengék.

– *Anconar!* – bömbölte az agyaravesztett vezér. – Szavak és regék ura, tekints le ránk!

– Ha csak egy tucatnyian megússzák, isten lesz belőle – dünnyögte Graum, ahogy az ilanoriak segítségével a kútkáva rácsozatához erősítette a köteleket. – Szép teljesítmény egy írástudótól; valami azt súgja, máris mosolyog az öreg.

A bárd csak bólintott: a közelgő Noort figyelte, aki az alkalomra éppúgy feketébe öltözött, mint ők ketten – és mint a bogokat vigyázó Sólýmok, akik összerendeztek a homályból kibontakozó, fakó arcú alak láttán.

– Készen állsz, maskara? – tudakolta Graum.

– Készen, dorani eb – suttogta amaz, és kihívó szemérmertlenséggel dörgölözött Gorduinhoz, ahogy fogást keresett a maga kötelén. – Adósotok vagyok, de ne reméljétek, hogy sokáig maradok az: a barlangrendszer magam térképeztem fel, és ha a semmirekellő, akit ti Ketan Brynnként ismertek, hozza a formáját, bőven lesz módom törleszteni odalent.

12

Az induláskor gyújtott fáklya alig pislákol már, mire a három alak elérte a pörkös szélű sebként tátongó nyílást a vízszint közelében. A lány nyomában érkező Gorduin karcolásokat fedezett fel a falat borító moharétegen: a kirurgus keményen dolgozott, de alig néhány téglét sikerült a helyére illesztenie, mielőtt tovább kergette a félsz. A bárd ösztöneit hívta segítségül, de csak a menekülő jelenlétét érzékelte, az irányát és a távolságát nem: Brynn éppúgy rejtőzhetett az alagút első kanyarulata mögött, mint mérföldek távolában, a földnyelv túloldalán.

– Maradjatok mögöttem – sziszegte Noor, hideg fényű fejevadászmécsre cserélve a halódó fáklyát. – Tartsátok a szátokat, és legyetek óvatosak: idelent semmi sem egészen az, aminek első pillantásra látszik.

– Jobban aggódom Brynn csapdái miatt – dünnyögte Graum a homályba meredve, melyet erős, már-már émelyítő tengerillat járt át. – Aki a fél életét patikaszeres kotyvasztásával tölti, könnyen ellenünk fordíthatja ezt a tudást, és idelent akkor sem tehetünk ellene, ha időben felismerjük a veszélyt.

Gorduin elhúzta a száját; egyszerre bánkódott és örvendezett, hogy ilyen keveset tud vállalkozásuk árulójáról.

– Kétlem, hogy méregkeverésre pazarolná az idejét. Ha engem kérdezel, úgy siet, ahogy még soha: nyilván sejti, hogy követjük, és tudja, hogy lelkipurdálás nélkül végzünk vele, ha előbb éadjük el a kijáratot a túloldalon.

– Egy tetves nap az előnye – fintorgott a goblin. – Miből gondolod, hogy beadjuk egyáltalán?

– Az alagutak többsége csak apály idején járható – közölte Noor. – Brynn nem az eredeti térképek, hanem a vázlatok alapján tájékozódik, következésképp újra meg újra utat téveszt. Egy-egy ilyen hibának több órányi késedelem az ára, és a légzárványokban átvirrasztott éjszakák sem olyan pihentetőek, mint a szabad ég alatt töltöttek: személyesen győződtem meg róla, mikor először bókásztam idelent.

– Meddig tarthatta csapdában a víz?

– Elég soká ahhoz, hogy aggódni kezdjen. Mostanra valószínűleg úton van megint... és nem győz babrálni az útjelzőkkel, hogy a követőit megtévessze. Rohadt egy alak; szerencse, hogy a füvek tudományán kívül csak az alakoskodáshoz és a nyereszkesedéshez ért.

– Ahhoz viszont nem akárhogy – mormolta Graum, és mert a történetek után sem a toroniban, sem a bátrak szerencséjében nem bízott igazán, a bárd mellé zárkózott, és rezzenetlen éji szemekkel fürkészte a sziklarétegek közt kanyargó utat.

13

Noor több apró csapdát hatástalanított, mire a víz ismét emelkedni kezdett, és tíz lábbal feljebb, a repedések hosszában végigfutó párkányokig szorította mindhármukat.

A dagály közeledtét bömbölések és sóhajok fura elegye kísérte: a víz temérdek levegőt préselt át a sziklaalapzat üregein, megborzongatva a tilosban járókat hal- és sírszagú leheletével. Egy darabig csak a panaszos hangok léteztek: Gorduin úgy megszokta, hogy szinte már nem is hallotta őket, s mikor elhalkultak, tűnődnie kellett, ő maga zihál-e, vagy Graum zsörtölődik így a tempó – netán a sorozatos kitérők – miatt. A repedéseket kirajzoló derengés éppúgy lehetett a nap, mint elfedett kristálytelérek fénye – a síkos peremen egyensúlyozó bárd az órák múltával mind valószínűtlenebbnek érezte, hogy létezik odafent egy másik világ is – egy világ, mely fölé sziklabiltozat helyett felhőpaplan, azon túl a szférák csodásan összetett rendszere borul. Az előrehaladás körülményes, az alagútrendszer átlengő szag az elmúlás bûze volt – nem testké, hanem egész kultúráké, melyek más civilizációk hibájából, jobb esetben végelgyengülésben pusztultak el, és melyhez foghatót a Hetdkorban csak káoszutak környékén, s persze Alsó-Ediomadban érezhet az ember.

– Sokan szenvedtek itt – suttogta Graum. – De ha azt kérde, megtisztel-e, hogy mátol én is közéjük tartozom...

– Elég!

A harmadik kelepce egy lépcsőzetes kaptató legmagasabb pontján várt rájuk, ott, ahol a párkány kétfelé ágazott: baloldali íve a semmibe fordult, a másik laposan terült szét, és derékvastag nyúlványok sokaságával fogódzott a túloldali falon ásító üregek peremébe.

Gorduin eleinte valamiféle tengeri lény vázának hitte – közelebb érve döbbsent csak rá, hogy egy óriásfa megkövült törzsére és ágaira tekint.

– Brynn itt járt. – A lány visszaparancsolta a két kalandozót, és lassan, mécsesét tapogatózó baljára erősítve hágott mind feljebb a sziklaperemen: arckifejezése nem, csak mozgása árulkodott a veszély közelségéről.

– Újabb zsineget hagyott? – tudakolta a goblin. – Vagy ezúttal csak egy marék vastüskére futotta tőle?

– Ez valami más.

A bárd Noor rezdüléseit fürkészte, és indulásuk óta először bánta, hogy hátrahagyta a nyílpuskáját, bár tudta, hogy Coprada értő kezében egész rajra való lövést pótol a Csillag sáncain.

– Baj?

– Az ágakon át nem mehetünk tovább – közölte a lány, és ahogy elhátrált onnét, kétszer is a mélyben kavargó habok felé villant a tekintete. – Alábecsültem Brynn: kétszerte alattomosabb annál, amilyennek látszott... és legalább tízszer olyan ostoba.

– Hallak – biztosította Graum –, de egy szavadat sem értem. Ha a felső nyúlványokat meggyengítette is, az alsókkal aligha vacakolt: elég, ha leereszkedünk a vízig, és...

Noor leintette, és egy kisebb üregre mutatott, mely csupa fog cápaszájként tátongott a jobboldali falon. Gorduin homlokráncolva figyelt: ami első pillantásra fogsornak látszott, tüzetesebb vizsgálatra obszidiánból metszett figurák félkaréjának bizonyult. Az arasznyi alakok egy irányba néztek, előrenyújtott karjuk mintha a túloldali fal felé mutatott volna. Lehetek útjelzők, a bárdnak azonban a tiadlani házioltárok áldozati szobrai jutottak eszébe róluk.. és megborzongott, mikor ráébredt, hogy a kirurgus örökre megfejtethetlenné tette ősi – s talán létfontosságú – üzenetüket.

– Azok a figurák...

– Ryeki fétisek – suttogetta a lány. – Térbeli szóképek, melyeket a bányák népe egyes litániák mellett, néha azok helyett alkalmazott. Szavak nélküli beszéd, melyből a legostobább *obsor* is értett... és sosem vetemedett volna olyan botorságra, hogy elmozdítsa, vagy elpusztítsa bármelyiket.

– A lényegre! – esdekelt Graum. – Míg mi itt ryeki sakkot játszunk, Brynn tovább növeli az előnyét, és ha a hideg fürdőtől is csak annyira irtózik mint az árulástól meg az orgyilkosságtól, nincs akadálya, hogy végleg búcsút vegyen tőlünk. Mire a vízszint újra csökkenni kezd, átjut a cimboráihoz, nekünk pedig...

– ...mostantól nem ez a legfőbb gondunk. – Noor intett a bárdnak, hogy kötelekre lesz szükségük, és míg leemelte válláról a maga tekercsét, továbbra is a mélybe bámult. – Sőt, szinte jelentéktelen ahhoz a másikhöz képest, amit Brynnek köszönhetünk.

– Mit beszélsz?

– A szobrok – sóhajtott Gorduin. – Nem útjelzők, hanem valamiféle jelrendszer elemei, mely a biztonságot szavatolta idelent. A születését és a munkáét, a fohászokét és az elmúlását: mindazét, ami a földalatti világ lakóinak fontos lehetett. Kezdetleges alkotmány volt, de remekül működött, míg fel nem bukkant a mi Brynnünk, hogy megváltoztassa az elrendezést, és pörölyként használja azt a darabot, amit a legnehezebbnek talált. A fenti ágak csak látszólag épek, a víz fölé nyúlókkal pedig valami más a baj... hogy mi, az attól függ, mit és kinek üzentek azok a fétisek ott a mélyedésben.

Graum csúf grimaszt vágott, aztán hátrébb lépett, hogy maga is dologhoz lásson: elég időt töltött efféle zugokban ahhoz, hogy megtanulja becsülni az oltalmat, melyet a régiek varázsa nyújtott, és félni a veszedelmet, melyet az évezredes egyensúly megbomlása jelent.

– A helyére kellett volna szögezned az összes kis izét, mikor legutóbb erre jártál – sandított a lányra. – Vagy csak szófia beszéd, hogy Toront a magadfajták alapossága tette naggyá?

– Nem folytathatnátok később? – Gorduin végzett az első csomóval, és jó lányit húzott a baljába fogott kötéltekercs másik végéből, hogy hurkot formáljon belőle. – Egy óra sem kell, hogy a víz idáig érjen, és most, hogy a varázs elenyészett, annyi kedvem sincs megmártózni benne, mint a kezdetekkor volt.

A goblin összerendezte: nem szenvedhette, ha sanyarú suhanckorára, a toroni partoknál átélt cápakalandokra emlékeztetik.

– Azok a fétisek tehát...

– Quironeia teremtményeihez szóltak – mondta Noor. – Szavak nélkül, hogy mind megérthessék, és félek, hogy legalább ilyen sokat mond a hallgatásuk is. – Egy V forma nyúlványt figyelt, mely hat-nyolc lábnnyira sötétlett a sziklaboltozat repedésében. Gorduin első dobásával elhibázta: a kötélhurok aláhullt, és visszhangos csördüléssel vágott végig a vizen. – A cimborád nem tévedett. Távol kell maradnunk a víztől, és bármerre vetődünk, mostantól nem csak előre és oldalra, de *lefelé* is fegyelnünk kell.

– Cápák – suttogta Graum. – Cápákat vártok, ugye?

– Eleinte. – A bárd nagy lendületet vett, és másodjára célt ért: hurka megszorult az ősi ácsolat kellőképp vaskosnak és szilárdnak tűnő tángerendáján. – Élnek errefelé náluk veszedelmesebb fajok is... és csak idő kérdése, hogy elértsék az ebédmeghívást, amit a kirurgus küldött nekik.

14

Harmadfél órába telt, mire a megrongált nyúlványok felett a túloldali üregekig jutottak. Gorduin, aki az utolsó percekben már csak lefelé figyelt, fáklyát hajított a fatörzset nyaldosó vízbe: a hullámgyűrűt három helyen metszették át a lunírrőten villanó hátuszonyok.

– Vöröscápák – dünnyögte Graum. – És nem is az aprajából. Ha a sziklaalapzatnak *ekkora* híja van, kész csoda, hogy nem omlik a tengerbe az erőddel, a világítótoronnyal és a kyr istenek titkos templomaival együtt.

Noor szeme összeszűkült.

– Erről is tudtok?

– Hosszú évek óta – legyintett a goblin. – Csak a gyanakvás tart vissza minket attól, hogy támogatást kínáljunk itt megbújt híveiknek a császár és a bakpápa ellenében. Az óhitű szekták közt kevés az igazán megbízható.

– Miért nem próbálkoztok mindjárt Orwella szolgáljaival? A keleti part mentén állítólag akad még belőlük pár grottóra való, és...

– Csendet! – Gorduin torkig volt a nyirkos hideggel, barlangfalat csíkozó árnyakkal, az állandó készenléttel és a rémképekkel, melyek indulás óta mérgezték képzeletét. – Doran

és Shulur messze van, Sabbúl és a háború közel. A Csillag harcol, de nem tarthatja magát örökké, és ha Pretnek sikerül megkaparintania az aranyát...

– ...annak a part mentén büntetés, ínség és halál lesz az ára. – Noor fefelé indult egy kürtő kőbe vájt grádicsain. – Észak urai nyilván ezt is tudják, és örömeiket lelik benne.

– Nem ők kezdték a háborút.

– De bármikor befejezhetnék. Azzal, hogy csapataikat a birodalom földjére vezetik, csak a gyűlölséget mélyítik el. Toron népe egyetlen négyzetmérföldnyi terület elvesztésébe sem nyugszik bele soha.

– Azt hiszed, nem tudjuk? – zihálta Graum. – Ha a Szövetség héjaival értenénk egyet, most Shulur felé masíroznánk a többi eszementtel. Lenne olyan jó mulatság, mint a béke nevében hadakozni, és bottal ütni a hermelinpalástú áruló nyomát.

Noor hallgatott. A tekintélytisztelet jegyében nevelkedett, s ha arcot cserélt is olykor, lelket soha: éppoly ösztönösen irtózott a hitszegéstől, mint kékvérű földije.

– Ha sikerült volna itt érnek...

– Megöl bennünket – sóhajtott a goblin. – Esetleg mi őt; az ilyen elhúzódoó játszmáknak rendszerint a befejezése is kétes. Holtbiztos viszont, hogy a bárd, ha sikerrel jár, személyesen eszközli ki a fegyvernyugvást a Kilencedik Vörös Hadúrtól. Közeli, már-már meghitt kapcsolatba került vele a küzdelem első évében.

A lány tekintete Gorduinra villant.

– Igaz ez?

– Túlzás. Rosanna de Lamar nem az a nő, akihez csak úgy... közel kerülhet az ember.

– A háborúról beszélj! Tényleg azért vágta bele ebbe az örütségbe, hogy megrövidítsd?

– És ha igen?

– Örült vagy – közölte Noor, rávillanva dacos mosolyát. – És tudod mit? Bár nem vagy igazi szakmabeli, örülteként megmentőnek is sokkal...

– Egy pillanat. – Graum a két ember meghökkenését kihasználva az élre tört, és a fejeadászmécs fénykörének határán megtorpanva a levegőbe szimatolt. – Jó nyomon járunk, azt hiszem.

A bárd és a lány homlokráncolva léptek közelebb. A goblin egy hármasság elágazás előtt torpant meg, majd féltérde ereszkedett, és közelebbről is megvizsgálta azt, amit – az előzmények fényében – biztató jelnek vélt.

A kövek közt sötétlő vérnyomot.

15

Ketan Brynn átvirrasztotta a föld alatt töltött első éjszakát, és az apály első órájában azzal a meggyőződéssel kerekedett fel ismét, hogy dolga mostantól már csak könnyebb lehet.

Céltudatos és makacs ember volt, akit a siker közelsége – no meg az üldözőktől való félelem – a szokottnál is találékonyabbá tett. Kezdetől szorongott persze, de érzéseit sikerült eltitkolnia. Ezért diktált olyan gyors tempót az eseményeknek, ezért küldte útjára a toroni szukát, mielőtt a bárd Sabbúlba ért, ezért tessékelte ki a betegszobából, és ezért színlelt rosszullevét a tengeren: az akció sikere múlt azon, hogy a társaságból senki ne tegyen fel megválaszolhatatlan kérdéseket.

A Bakhúd-kölyök – egymás közt csak Grófként emlegették – egyszerűbb megoldást akart: tartott az ilanoritól, akit apja elbeszélései kölyökkora óta mitikus hősnek tüntettek fel. Brynnek két napjába telt, mire rávette, hogy játszáig végig a komédiát – ő, akinek megadatott, hogy a bárdot a cantali ütközet után vérezni és szenvedni lássa, biztosra vette, hogy köznapi ember, és hogy nem csak acéllal és mágiával sebezhető. Pret – a belédiktált hánytatónak hála – remekül alakította a szerepét, és a nagyszerű kalandozó is pontosan azt tette, amit tennie kellett. A terv a legjobb úton haladt a megvalósulás felé... és meg is valósult volna, ha a fiú a Csillagban is alapos munkát végez, és örökre elhallgattatja a nőt.

Mikor az átvágott torkú alakot az öregtorony tövében látta viszont, Brynn elszámolt az életével. Noor Wjelharis ismerte a tervet, személyesen gondoskodott a felszerelésről, a menekülési útvonalról... és mostanra nyilván rájött, hogy a fiú a császár megkövült napfényéből csak az árnyékot szánta neki. Hogy hogyan élte túl a csónakházban történeteket, mit sem számított: Brynn tudta, hogy *neki* kell elnémítania, és mikor ráébredt, hogy nem fér hozzá, az egyetlen megmaradt utat választotta: a sziklaalapzat labirintusát, melynek túloldalán társai lesték a zsákmányt.

Az arany járt az eszében, míg a tengerbűzű járatokat róttá... az északi mágiszter döbrent és fájdalmas arckifejezését azonban sehogysem tudta elfelejteni.

Megróbált – hogy is ne próbált volna? – szépszerével szabadulni, a vézna semmirekellő azonban egyre újabb kérdéseket szegezett neki – Brynn mostanra meggyőzte magát, hogy szántszándékkal húzta az időt, és csak az alkalomra várt, hogy szörnyszülöttjeinek jelezhessen. Igyekezett gyorsan végezni vele, de a nélkülözéstől legyengült test ellene szegült – kész csoda, hogy meg nem sebezte, mielőtt végképp kiszállt belőle az erő. Kínos epizód volt, és Brynn ösztönei azt súgták, a folytatás sem lesz kellemesebb: a védők, akiknek elszánása minden várakozáson túltett, néhány fanatikuszt akkor is utána küldenek, ha valami csoda folytán mégsem ismerik meg a szuka történetét.

Lelke mélyén tudta, ki ered majd a nyomába, és minden tőle telhetőt megtett, hogy nehezítse a dolgát. Csapdái egyszerűek voltak, siker helyett csak némi haladékkal kecsegtették, de az adott körülmények közt beérte ennyivel... és szinte várta, hogy övéi körében, az általa választott feltételek közt nézhessen szembe ismét a nagyhírű kalandozóval.

– Magyarázat kell? – dünnyögte, ahogy meggörnyedve, itt-ott négykézlábra ereszkedve törtetett célja felé. – Az erszényedben keresd, te érzélgős bolond, és ha kevesled, próbáld a szívedből kihámozni; nem lesz könnyű feladat, arra mérget vehetsz!

A gátlás nélkül adagolt serkentőszerek hozzásegítették, hogy talpon maradjon, de sem tájékozódóképességén, sem hangulatán nem javítottak, és mikor a víz ismét emelkedni kezdett, már tudta, hogy újabb pokoli éjszaka elé néz – ha ugyan éjszaka az olyan, melyet a magasabban fekvő barlangok egyikében, a fájdalommal, a kimerültséggel és Anconar szellemével viaskodva kell eltöltenie.

Nem tudott számot adni magának arról, hol sebesült meg: a vérnyomokat csak akkor fedezte fel, mikor egy rézsútos kürtön végigkúszva egy nagyobb üreg sziklapadlatára rogyott. A hely is, a helyzet is ismerősnek tűnt, de nem zárhatta ki, hogy csak érzékei űznek gonosz tréfát vele... lába elé köpte hát az agyonrágott *al bahra kahrem*-levelet, és felhasította a nadrágot bal lába szárán, hogy a parázsként tüzelő sebekhez férjen.

A vérzést egykettőre elállította, a hátrahagyott nyomokkal azonban már nem volt mit tennie: csak abban reménykedett, hogy a víz – mely a kürtön át is követte, és a grottóba

tolulva még feljebb, egy kehelyforma szikla tetejéig szorította – elmossa őket, mire a fellegszürke szemű gyilkos a közelbe ér.

– Gróf, te kurafi – zihálta, ahogy szorosra húzta a kötést fájdalmasan megduzzadt bal térdé alatt. – Ezért egyszer... nem is túl sokára... sáaranyban fizetsz meg nekem!

Feltett szándéka volt, hogy új csapdát készít, de nem boldogult vele: csak a hozzávalókig jutott, mikor letaglózta a kimerültség. Álmában az ilanorit látta: tanácstalan pofával állt a megkövült faóriás termében, a tönkretett útjelző előtt, és Brynn tudta – igen, valamiképp tudta – hogy ott is fog megdöglenni. Megdöglük, hisz nem juthat tovább: minden vágatot és aknát elborít a cseppfolyós sötétség, a lomhán felfelé kúszó, élet- és halálszagú szelet ébresztő tengerár...

Hideg érintés térítette eszméltre. Levegő után kapkodva, remegő lábbal és káprázó szemekkel ült fel... de nem a víz volt az, hanem egy vékony ujjú, szinte gyermeki kéz. A homályból nyúlt felé, Brynn pedig, akit a rémület átmenetileg villámsebessé tett, rekedt hördüléssel balra és felfelé vágott az övéből előkapott törrel: végighasított a mellen és a nyakon, mielőtt a döbbenettől elnyíló szájú, elkerekedett szemű gyermekarcot megpillantotta volna. Áldozata szűkülésszerű sikollyal zuhant oldalt – a kirurgusnak ebben az iszonyú pillanatban nem volt kétsége afelől, hogy egy ártatlant ölt meg, és bár sebzett térdében valósággal robbant a fájdalom, kétségbeesetten kapott a vizen szétterülő sötét hajzuhatag után.

Nem érte el.

Balja valami hideget tapintott a felszín alatt, de olyan síkos volt, hogy hasztalan keresett fogást rajta. A hirtelen mozdulat megszédítette. Támaszt kereső jobbjára lesiklott a vértedves szikláról, állát a "kehely" peremébe vágta, a sors pedig, melyet napok óta ellenségeként gyűlölt, ez egyszer könyörületes volt hozzá: engedte visszazuhanni az érzések és fájdalmak nélküli homályba.

Órákig heverhetett így, mert mire felocsúdott, a tenger visszavonulóban volt, és ujjai közt is megalvadt már a halántéksebéből szivárgó vér. Felemelte ólomnehéz fejét, és összerezszent mikor szemközt, a kürtöt övező pocsolya szélén megpillantotta a gyermekarcú, hatalmas szemű, halvány mosolyú alakot.

– Hát itt vagy? – suttogta. – Nem esett bajod?

A teremtmény – ember nem lehetett, hisz a derekáig sem ért, testét pedig térdig takarta a hínárzöld sörény – tovább mosolygott, és halk, torokhangú szavakat formált. Brynnek csak ennyi kellett, hogy felismerje benne a prédát, az óidők egy elfeledett fajának gyermekét, aki valamiféle veszedelem elől húzódott a barlangrendszerbe, alig várja, hogy távozhasson... és ha idáig jutott, nyilván ismeri a kivezető utat.

A kirurgus viszonzta a mosolyt, aztán lendületet vett, és olyan sebesen mozdult, hogy a sellő (ha az volt) nem is gondolhatott menekülésre. Vékony karja vonaglott, hatalmas szeme még hatalmasabbra tágult a férfi szorításában, aki szabad kezével fegyvert keresve tapogatta végig tengerillatot árasztó testét.

– Érted a nyelvünket? – zihálta. – Ha igen, csak bólints; mindkettőnk dolgát megkönnyíted vele.

A rugalmas test pár pillanatig még küzdött, aztán beszüntette az ellenállást; a fakózöld ajkakon egymásba olvadtak és elmélyültek a suttogó szavak. Brynn sosem hallotta őket azelőtt, valamiképp mégis felfogta a lényegét: megértette, hogy a teremtmény fázik, retteg, és kész engedelmességgel fizetni az életéért.

– Ezt már szeretem – suttogta, és mert a megkönnyebbülés erőt adott neki, másodszor is végigsimított a megfelelő helyeken embermód domborodó testen. – Csinos kis dög vagy, és talán élelmes is; ha kijutunk innét, nincs akadálya, hogy mi ketten... – torkát kiszáritotta a hirtelen ötlet – ...közelebbi ismeretségbe kerüljünk.

A sellő rávillantotta hatalmas szemét, és nem próbált szabadulni a huroktól, melyet Brynn a csuklójára vetett. Szótlanul bámulta a kürtő szájánál örvénylő vizet, aztán megérintette a férfi karját, és a túloldali fal felé mutatott, melyen tucatszám sötétlettek a kisebb-nagyobb üregek.

– Kelet? – A kirurgusban újra feltámadt a gyanú, hogy nem először jár itt. Talán a Gróf vázlatai teszik. Igen, nyilván miattuk találja ilyen ismerősnek a helyet. Ha nem téved, és az irányt sem vétette el, hamarosan célhoz ér; a Tharr-szentély légaknája, a segítség, a száraz ruha és a megkövült napvilág talán épp itt, a fal túloldalán vár rá. – Vezess, és ne próbálj meglépni, mert...

– Kelet – suttogta lány asszonyhangon a sellő, és Brynn, ahogy dobogó szívvel utána indult, semmi másra, így nyomasztó álmára sem gondolt többé... és ha látta is, a sajátjának hitte a vérnyomokat, melyek tág félkörben övezték éji menedéke talapzatát.

16

Gorduin és társai, akik egy közeli barlangban éjszakáztak, és az apály első órájában kerekedtek fel ismét, Brynn kürtőjének alján bukkantak a tetemre.

Ha Graum nincs, talán el is haladnak mellette, úgy emlékeztetett a többi tengerifühalomra, melyet a levonuló áradat hagyott a nedvességtől tocsogó vágatokban – a goblin azonban, akit látása és szaglása bármely ebberénél hívebben szolgált, tüstént felismerte benne a halottat, a legfrissebbet az éjszakai vadászat áldozatai közül. Jelére a bárd mozdulatlanra dermedt, kézmozdulattal utasította Noort, hogy húzódjon hátrébb, és jobbját kardja markolatán tartva fordította hanyatt a hínárszín hajzuhatag borította testet.

– Embernek látszik – dünnyögte –, de kétkem, hogy valóban az: a kezein látszik, hogy sem fegyvert, sem más eszközt nem használt soha. Elbitangolt kölyöknek túl koros, ragadozónak meg... – mozdított egyet az ernyedt jobb kézen, hogy Graum is láthassa az ujjak közt sárgálló bőrhártyát, aztán Noorra emelte pillantását. – Tudnak a tieid elvadult törzsekről idelent?

A lány a fejét rázta.

– Az efféle törzsek tagjait kölyökkoruktól fogva tetoválják, *ezen* viszont egyetlen ábrát sem látni... mi több, köldöke sincs, tehát nem anya szülte, és ha ártalmatlannak látszik is, nyilván okot adott arra, hogy Brynn így bánjon vele.

– Gondolod, hogy...?

– Biztosra veszem. Az a vágás a mellén egyenes, rövid penge nyoma; aki forgatta, túl gyakorlatlan vagy túl rémült volt ahhoz, hogy egyetlen mozdulattal öljön, és aligha jut messzire, ha...

– Ha *micsoda*? – Graum borzongva tekintett körül: szinte várta, hogy a környező üregekből hatalmas szemű, hínárzöld haj keretezte arcok bámuljanak vissza rá.

– Ha ez a micsoda a vadon törvényei szerint él, és falkában vadászik. – Noor felegyenesedett, és kifújta homlokából a fakó hajtincseket. – Két választásunk van: vagy

a goblin orra után megyünk, vagy kockáztatunk, és az elárasztott termeken át próbálunk a kirurgus elé vágni, tekintet nélkül arra, hány ilyen döggel kell összeakaszkodnunk közben.

Graum homlokráncolva méregette a tetemet.

– Nem kicsi ez ahhoz, hogy istenigazában ártalmas legyen?

– Talán – dünnyögte a bárd, és kivonta kardját. – Fohászkodj Dartonhoz, hogy valóban az legyen, és hogy a testvéreit, a jó édes anyjáról nem beszélve, elsőként Brynnek mutassa be.

17

A kirurgusnak minden erejére szüksége volt, hogy tartsa az iramot kalauzával, de megérte: a halk szavú, hínárhajú jószág bámulatos céltudatossággal, a legegyszerűsebb – s vélhetőleg a legrövidebb – úton vezette kelet, az áhított végállomás felé.

A visszahúzódó tenger nyomában jártak: térdig, olykor derékig gázoltak a fekete vízben, mely ezernyi repedésen és korok alatt öblösre kopott kötorkon át zuhogott vissza a mélybe, hogy pár óra múlva, a holdak szavára, hódítani induljon megint. Brynn kirurgus lévén tisztában volt az égitestek élőlényekre gyakorolt hatásaival, és neheze esett titkolni, miféle vágyakat ébresztgetnek benne. Az arany, a kimerítő gyaloglás, a veszély közelsége – az egymásnak ellentmondó ingerek itt és most egyetlen vad készletben egyesültek, és olyan erővel töltötték el, melyből (ebben egy percig sem kételkedett) futotta volna akár az ilanori legyőzésére is.

– Talán lesz olyan ostoba, hogy tovább próbálkozzon – lihegte, az izmok játékában gyönyörködve sellője tomporán. – Ha megteszi, ha a szentélybe is követni mer, utoljára hibázik életében: a Gróf... a kölyök, akiről már beszéltem neked, kemény fickó, és tudják a dolgukat a többiek is. Nem tisztelnének úgy, ahogy tisztelnek, ha senki lennék köztük: *valaki* vagyok, kicsim, és ezt hamarosan be is bizonyítom. Te meg a többiek csendes zugot választottatok az élethez, de léteznek a nap alatt szebb világok is... és csak rajtad áll, velem tartasz-e oda!

Fújtatva torpant meg az újabb akadály, a négyembernyi magasságig nyúló omladékrakás előtt. A csontszínen derengő üreg falait ismerősnek rémlő, ókyr eredetű rúnák borították: a háromság egységéről, az erőben lakozó hatalomról és a lávaszín ég alatt háborgó vértengerről suttogott valamennyi. Brynn tudta, hogy Tharr birodalmának mezsgyéjén jár, és ahogy megrugdalta a torlasz köveit, belátta azt is, hogy száraz lábbal nem juthat tovább: az egyetlen út egy vízben álló boltív alatt vezetett, túlhan vérviasz gyertyák rőtes fénye derengett hívogatón. A sellő máris a sekélyesbe gázolt, és félszen pillantott hátra: hatalmas szemei aggodalmat és türelmetlenséget sugároztak.

– Egyet se félj – mormolta Brynn, ahogy kioltotta és a sziklapadra helyezte lámpását. – Ha eddig eljutottam, ezzel a fürdővel is boldogulok valahogy.

A sellő a kezét nyújtotta neki, ő pedig mosolygott, ahogy mély lélegzettel alámerültek... aztán összerándult, mikor a boltív alatt valami más, valami hideg és hatalmas állta útját.

Olyan volt, mint az eleven kavargás a kígyóverem alján, ahová a Tharr-papok kötélén eresztik makacskodó foglyaikat, a tekergő-vonagló testek azonban nem halálos mérgű hullók, hanem csuklóvastag, csalánfürtös tapogatók voltak, melyek erdejéből *kilenc* sellő

bámult Brynnre, és ahogy a roppant gazdaállat nekilendült, kiszabadította magát a tizedik is: odébb cikkant, és egykedvűen, a kirurgus tüdejéből kirobbanó buborékfelhőn át bámulta a csápok és végtagok küzdelmét hatalmas szemeivel.

A küzdelem – a vadászattal ellentétben – csak pillanatokig tartott, és a felszín is elsimult már, mire a rúnákkal telivéselt falra új fénypászma vetült. A boltív alatt lapuló lény érzékelte a derengést, de jelentőséget nem tulajdonított neki: természetfeletti adottsága, mellyel fajtája a Teremtés hajnala óta kutatta a préda nyomát, ezúttal komoly figyelmeztetést továbbított, és arra intette, érje be a könnyen (egyetlen imágó elvesztése árán) szerzett táplálékkal.

Szavak nélkül parancsolt visszavonulást Brynn testét marcangoló segítőinek, és mire a kalandozók a helyszínre értek, odébbállt ő is: tapogatóit bevonva, kocsonyás testét vízzel telítve sodortatta magát az áramlattal, s mert nem gondolkodott, nem is aggasztotta, holnap vagy egy évszázad múltán ejt ismét zsákmányt idebent.

18

A bárd megbabonázva bámulta a boltív alatt fodrozódó vizet: bár lelke mélyén épp ilyen befejezést remélt, nehezebbre esett befogadni és feldolgozni, amit a mélység – és az apállyal távozó vadász – üzent neki.

– Mi volt ez? – Graum a hátrahagyott lámpást és a nyomokat vizslatta; bármivel elbíbelődött volna, hogy ne kelljen a felszínre böffenő húscsáfrangokra néznie. – Darton szerelmére, *mi a fene volt ez?*

– Bármilyen volt, elment... és két gondból csak egyet hagyott meg nekünk. – Gorduin oldalra pillantott, és némi elégtételt talált a bizonyosságban, hogy a történetek Noort sem hagyták érintetlenül. – Ez az egyetlen út, ami a szentélyhez vezet?

– Igen.

A bárd bólintott, aztán nagy levegőt vett, és sarkára ülve várta, hogy bennsőjében elüljenek az iszonyat hullámai.

– Mit vigyorogsz? – firtatta a lány.

– A mesterem jár az eszemben. Ő, és mindaz, amit az utazás költségeiről mondott nekem.

– A költségekről?

Gorduin az övébe nyúlt, és hatszögletű toroni aranydukátot simított társnője tenyerébe.

– "Révészt és kalauzt megfizetni sose légy rest – idézte Gerum igazságát –, mert aki rajtuk spórol, ha célhoz ér is, rendszerint a rövidebbet húzza."

Noor a megkövült napvilág szilánkjára bámult: a leckéket és az ígéreteket leszámítva ez volt a legtöbb, amit férfitől valaha kapott.

– Előleg – közölte a bárd. – Az életedért megszolgáltál, de ott, ahová megyünk, már nem kalauzra lesz szükség. Ha jönni akarsz, csak fegyverrel teheted, és ha a sors Pret képében választás elé állít, jól kell döntened... vagy másodszor is vérrel fizetsz az elherdált bizalomért.

A lány hallgatott, ujjai lassan ökölbe szorultak az aranypénz körül.

– A vízszint csökken – közölte Graum. – Még pár perc, és szabad az út.

Aztán – még mindig nem volt biztos benne, csók vagy pofon következik-e – tapintatosan elhúzódott a két embertől, hogy ellenőrizze fegyvereit.

19

Egy órával később, míg az apály viharos szél korbácsolta hullámai a déli falat ostromolták, a Tharr-szentély nyugati kapujának őrei – kevés szavú, szálkás izmú tiadlaniak – motozást hallottak a lunirveretű torlasz túloldaláról.

– Ki a...?

– Mégis, ki az ördög lenne? – Ketan Brynn hangja suttogássá halkult, mire utat talált az óvó jelekkel telefaragott deszkák résein át. – Mozduljatok már! Két álló napja kínlódom ebben a pokolban, fádom, vérzem, és sosem volt fontosabb az istenverte mondanivalóm!

A tiadlaniak összenéztek. Vezetőjük – öszülő barkójú férfi, aki tizenhét éven át volt a Duin szeme és füle a Vinverio lejtőinek helyőrség-városaiban, ragaszkodott a jelszóhoz, és egy ismert északi románc, az *Est homálya, erdő csendje* bevezető sorát kapta válaszul – csak ezután látott hozzá, hogy az emelőszerkezet segítségével hátrahúzza a mázsányi súlyú fémreteszeket.

A kapu szárnya befelé mozdult, az örök oldalt léptek, utat engedtek a tenger- és verítékszagot árasztó jövevénynek... és döbbsen bámultak a homály sarkában érkező nyúlványára, mely páros pengéfogakat növesztve nyitotta rájuk sárgás goblinszemeit.

– A retesz! – sziszegte az ősz barkójú, ahogy Brynn görnyedt alakja fény-és hangszilánkokká robbant az oldalán. – Vissza kell zárunk a kaput, mielőtt...

Döndülés moraja görgött végig a folyosón, mely a szentély kénsárga csuklyás holttestekkel zsúfolt tömlőcén át a lépcsőig vezetett, de visszhangja sem jutott az újabb, oroszlánfejes ajtón túlra, ahol a Szövetség renegát ügynökei – a vezérrel együtt még tizenegyen – várták, hogy eljöjjön végre az ő idejük.

20

Ne hagyj túlélőket, és ne onts vért – így hangzottak a szentélyt megszálló férfiak parancsolatai. Előbbi alaposságukat, utóbbi óvatosságukat dicsérte, és mert az évek során természetükké vált mindkettő, betartásuk sem a Csillagban, sem a célnál nem okozott különösebb nehézséget.

A szalmaszín hajú fiatalember számára, aki övéi közt a Gróf, Sabbúlban *navor* Inchan Fryaril, egy tíz bárkát és kétennyi rabszolgamunkást számláló halászraj tulajdonosa volt, egyik lépés a másikból, a második siker az elsőből következett: fegyvertársai az erőd csónakházban engedték szabadjára indulataikat, és toroni cinkosaik élete árán találtak vissza ahhoz a nyugalomhoz, melynek a szentélyért vívott küzdelemben olyan nagy hasznát látták. Hurokkal és rongyba bugyolált doronggal kígyókardok és pusztító ígék ellen: esztelen vállalkozásnak látszott, a tapasztalat és a váratlanság azonban megtette a magáét; a kénsárga csuklyás bajkeverők közül csak hárman-négyen vészelték át az első rohamot, és Brynn labdacsainak füstje velük is végzett, mielőtt bűvszavaikat elkiálthatták volna.

Pret, akit a Sabbúlban nyelt patikaszeres és az ideút megpróbáltatásai a szokottnál is elővigyázatosabbá tettek, harmadikként ért a terembe, ahonnét a Háromfejű szolgálai a szentély barlangkikötőjének berendezéseit kezelték. Szébb napokon az adományok érkeztek ide, és nyilván erre vezetett az oltárra szánt foglyok utolsó útja is – azoké, akiknek vére sötét foltokban borította az áldozóhelyiség vörösmárvány padlatát, és megfeythetetlen sorsjeleket rótt a Lindigassra nyíló akna köré, melynek torkában – ezt Pret már odalent is hallani vélte – távolin és fenyegetően dunnyogtak a Vértengert korbácsoló szelek.

– Szomjas – mormolta Pret jobbkeze, az erigowi születésű, keresménye javát ribancokra és kockára eltékozló Tözsér. – És ha rajtam áll, az is marad az átkozott; semmi kedvem a történetek után egy démonnal is megverekedni.

– Mind megvagyunk?

– Hiánytalanul. Három embert a nyugati kapunál, kettőt az oroszlánfejes ajtónál hagytam: ha nem tévedsz, a maradék is elég lesz, hogy rögzítse és megtisztítsa a *Concordiát*.

– A papi köntösök?

– Előkészítve. Nem túl kényelmes bennük a mozgás, de a fedélzetén már nem számít, hurkot vagy pengét használunk-e, és ahogy az anyagukat elnézem, zsákként is jó hasznukat vesszük majd, ha egyszer...

Pret leintette, és a szentély néhai főpapjának bronzcsövek és kristálylencsék alkotta távolbalátójához hajolt. A déli horizont enyhén domborodó íve felhőárnyékban hevert, az árboc-ujjakkal ágáló hajóóriás azonban így is észlelhető maradt: lomha céltudatossággal törtetett végzete felé a hullámok hegyvölgyein át.

– Mit látsz?

– Jön – dunnyogte Pret, és úgy mosolygott, mintha a partvidék felett sodródó felhőpaplan résén át épp az ő arcát érte volna a napsugár. – Közeledik! Foglaljátok el a helyeteket, kövessétek pontosan a papi reglamát, és ne feledjétek: azokon, akik a szentelt földre lépnek, egyetlen karcolás sem eshet!

A Tözsér bólintott és ment, Pret pedig visszatért a távolbalátóhoz, hogy tovább figyelje a Benevent-foknál enyhe balfordulót végző, és új vásznakat bontva ismét szélbe forduló *Concordiát*. Úgy tervezte, a nyílt vizen süllyeszti el, a lány azonban felhívta a figyelmét egy partközeli zátonysorra, ahol biztonságban megülhet, míg dereglyéit telerakják az Otlokírok és a császárhű hercegecské, a regényesnek mondott, valójában reménytelenül provinciális déli part aranyával. A megkövült napvilággal, melynek egy pászmáját mindvégig ott látta Noor arcán... még a legutolsó pillanatban is, mielőtt hátat fordított, és lehetővé tette számára, hogy viszonyuknak a lehető legkíméletesebb módon, álságos mosolyok és hazug búcsúszavak nélkül vessen véget.

A szakítás szükségszerű volt, de ez sem tette kevésbé fájdalmassá. Főként a lány számára, de Pretet sem hagyta érintetlenül a dolog: nem tudta rávenni magát, hogy a hamis férfiarcból rámeredő női szemekbe nézzen, és a Tözsért kérte meg, hogy vágja át a zihálva lélegző "kalmár" torkát. Ha azzal a szakértelemmel tett eleget feladatának, mely a háborúban Észak egyik legeredményesebb hírszerzőjévé tette, a rákok mostanra elvégezték a többi... tovább gyarapítva azok számát, akikkel Pret jót cselekedett, mióta hátat fordított a Szövetség nagyjainak.

Az apja, az anyja, a gyermekévek örömei és fájdalmai mintha sosem léteztek volna: belőlük csontokat sem hagyott, az évek rákserege. Pret üres volt, hűvös és szilárd; idegen

egy idegen földön, mely életéért cserébe a lelkét kérte, és az órák múlásával mind bizonyosabbnak látszott, hogy a kamatokat arannyal fogja megfizetni neki.

A várakozás harmadik napján tovább romlott az idő: mintha a Csillag felett gomolygó füst terítette volna a partvidékre dögszagú uszályát, hogy a látóhatár után a jövőt is homályba vonja. Az elfoglalt szentélyben háromóránként váltották egymást az örök, maga Pret azonban mind kevesebbet és rosszabbul aludt. A Benevent-fok világítótornyát bámulta, mely fáradhatatlanul küldözgette jelzéseit, a *Concordiát*, melynek fényei röten derengtek át a ködfüggönyön, és – megmagyarázhatatlan okból – vádló szemekre emlékeztették. Azzal nyugtatta magát, hogy akciójával voltaképp a Szövetség javát szolgálja; hogy csak azt tette, amire annyi éven át okították; hogy a dolgát végzi idelent, és sokszorosan megszolgált minden percnyi fényűzésért... a szorongás azonban vele madadt, és kínzó bizonytalanságba csapott át, mikor – soros virrasztása hatodik órájában – új, eddig sosem látott fényforrást pillantott meg a vizen.

Hajó lehetett, mely a köd leple alatt kerülte meg a fokot, de mintha szél ellen haladt volna – Pret még akkor is ezen ámult, mikor messze lent, a szentély kőfalú folyosóin döndülés moraja görgött végig, s nyomában, mintha egy lidércálom kelt volna életre, felharsant a rémült kiáltozás.

21

A renegátok egy napja viselték a papoktól orzott köntösöket, mikor az oroszlánfejes ajtót szilánkokra zúzta a csapás.

Akik látták, hátrahököltek. akik csak hallották, sápadtan néztek össze – és kétrét görnyedtek a repesz Záporban, mely elhomályosította látásukat, és avarként gyűlt meg a futó lábak alatt: a szint őreit meghátrálásra készítette a feléjük hömpölygő iszonyat.

A tömlőc okádta párában mozduló árnyak emberszerűek voltak, de nem emberiek. Kénsárga köntösük lebbenése, hüllőszemük jáspis villanása iszonyatot plántált azok szívébe is, akik a várakozás napjaiban már-már elfeledték, hogy két sík mezsgyéjén járnak, ahol minden óvatlanság végzetes, minden lélegzetvétel az utolsó lehet.

– Tözsér! – rikoltotta Pret, ahogy a csarnokba vezető lépcső tetejére ért. – Hozzám! *Vissza mind!*

Az erigowi kiáltott valamit, és épp a köntöshöz tartozó áldozótörhöz kapott, mikor az áradat átcsapott felette. Pretnek úgy rémlett, acél villan a homályban, de nem volt módja meggyőződnie a benyomás valóságáról – a sikoly azonban, mely egy pillanat múltán remegtette meg a levegőt, éppúgy valóságos volt, mint a harci zaj, a ziháló testeken kiütő verejték és a félelem, mely a sietség nélkül előrenyomuló alakok láttán kapta marokra zsigereit.

Tharr-szerzetesek!

Valahol hibáztunk, gondolta Pret, és a boncnokok termébe húzódott, hogy elkerülje a lépcsőn felfelé gomolygó párákat. *Valamiről megfeledkeztünk... vagy az a néember vitt a sírba eggyel több tiúkot a kelleténél. Megtarthattam volna, csak pár napig, csak egy istenverte hétig, még; amilyen vadul hitt, amilyen makacsul szeretett, talán még ezeket a nyomoroncokat is elriasztaná a közelemből!*

Összerezzen, ahogy az ajtórésben csuklyás alak bukkant fel, majd észbe kapott, és dühödtséggel elsánálva lódult a szemközti fal felé. Jobbra és balra kénsárga köntösök lebbentek, a rémült kiáltások kórusa olvadtak össze, majd belevesztek a fenyegető, nem evilági sziszegésbe, melynek hallatán Pret térdei megremegtek... és talán még jobban remegtek volna, ha sejtje, hogy a négyévnyi múltból, az északi kalandozókkal dacoló thekszei Tharr-szentély falai közül dübörög elő.

Gorduin minden bűvhatalmát felélte, mire a hatás kiteljesedett. Az akaratának engedelmeskedő fények és hangok kavalkádjában baj nélkül érte el a lépcső tetejét, és remélte, hogy Graum is hasonló szerencsével jár a maga oldalán. Hogy Noor merre tart, éppúgy nem volt kétséges, mint az, hogy követnie kell: a lány, bár fájdalmát minden lehető módon titkolni próbálta, nyilván kimerítette szűkös erőtartalékait.

– Tözsér – szállt a ködben a rekedt suttogás. – Táncos, Dárda... merre vagytok?

Jobbra, a gyertyaöntők termének küszöbén valaki mozdulni próbált, de nyomban letaglózta egy hátulról érkező csapás: Graum, ha szakmabeliekkel került szembe, nem tisztelt sem stílust, sem illetet. A sziszegés – bár Gorduin körül mostanra elcsitult a *mana* hullámverése – erősödött: kamrák és benyíló, folyosók és kígyóvermek visszhangozták, általa téve még tapinthatóbbá a Lindigass moráját.

Pret törét markolva zihált a boncasztalok fedezékében. Maga sem tudta, mikor húzta elő a fegyvert – akkor kapott észbe, mikor a penge tükréből egy sötét szemgödrű, fogatlan mosolyú köroroszlán bámult vissza rá. Felpillantott. Az őrszobor kígyója csuklyáját tárva ágált, de nem rá vigyázott, ahogy a bak szarvai sem az ő ellenségeit fenyegették, a sziszegő homályban pedig ott lapultak az igazi kígyók – vagy inkább a rákok? – az idő mindenevő, álmokat, hitet és erőt apasztó szörnyei.

Pret a pengére meredt. Nem. Azt a bizonyos hibát, a legvégsőt semmiképp nem követi el, bármerre ragadja az események sodra, bármire készítse a látvány, a szentély valóságát lidércálmommá torzító varázs.

– Illúzió! – rikoltotta, s mert a felismerés könnyebbé tette neki, próbát tett vele másodszor is: – Káprázat, semmi más. Ezek...

A kénsárga köntösű alak olyan hirtelen zúdult neki, hogy gondolkodni nem, csak mozdulni volt ideje. Félfordulatot tett, szabad kezével vállon ragadta, csontrepesztő erővel lefelé nyomta az összeránduló testet... és lihegve meredt az eltorzult arcba, melynek minden múltó pillanattal valószínűtlenebbnek rémlett az ádáz hullővigyor.

– Te? – hörgögte. – *Te*...?

A Tözsér mormolt valamit, és önkéntelenül mozdított egyet jobb karján. Pret fájdalmat érzett az oldalában, mely előbb forrónak, aztán a legkeményebb dűvőnél is hidegebbnek rémlett, és bár látni nem látta, érezte, ahogy a vér ömleni kezd a testébe szaladt penge élei mentén.

– Eressz!

Eltaszította az erigowit, aki hanyatt zuhant, és köhögve próbált oldalra fordulni: Pret töre a tüdejét járta át.

– Nem te... – suttogta. – A ribanc, akit megöltünk... ő jött el, hogy megfizessen neked.

Pret a fegyverén gözölgő vérre bámult, és egész testében megbizsergette a félsz a ködön át felé imbolygó újabb köntösök láttán.

– Noor...?

– Csak az árnyéka – hallatszott valahonnét. – Nem olyan gyenge, nem olyan gyanútlan... de legalább olyan mohó, mint eleven korában volt. Az aranyért jön, de az életedet sem sokallja ráadásként: úr tátong a szívében, mióta magára hagyta.

A legközelebbi köntös Pret felé lódult, és kénsárga fényszilánkokká hullott szét; a szikrák a kőoroszlán sörényére, onnét a talapzat véseteire záporoztak. A fiú sebére szorított ballal hátrált, és felsikoltott, mikor a talapzat túlfeléről egy ernyedtest zuhant a lába elé: a nyugati kapu őrségének parancsnoka, a goblin menekülteket törbe ejtő Dérfaló volt az.

– A szívedet ígérted – morajlott Noor hangján a homály. – Lássuk, megteszi-e az enyém helyett...

Pret féltérdre zuhant, és csak szűkölni volt képes, ahogy az újabb ellenfelet közeledni látta: karcsú, már-már légies alak volt, jobbában fejvadászmécs, baljában áldozati kígyópenge. Ahogy acélja megvillant, a fiú ösztönösen küldte útjára saját fegyverét: az északi tör az áll alatt vágódott a nyakba, és egy ökölcsapás erejével taszította hátra a támadót, aki megperdült a sarkán, és egyetlen sóhaj nélkül hanyatt, saját vérének sebesen terjedő tócsájába zuhant.

– Pusztulj – sziszegte Pret. – Távozz tőlem, te...

Elakadt a szava.

A mozdulatlanul heverő testet övező feketeség megremegett. Négy égtáj felé terjedező nyúlványai csápok módján fonódtak össze, majd szétváltak, és mély hangú mordulással lódultak végcéljuk, a Lindigassra nyíló akna felé.

A fiú térdre zuhant áldozata mellett, és ahogy átfordította, szárazon nyikkanó, már-már panaszos hangot hallatott.

A test egy félemler teste, az oltár felé kígyózó patak egy elkékvált arcú, rég halott Tharrpap vére volt.

22

– A csontjaimban éreztem, hogy ilyesmit forral – lihegte Graum, aki Gorduin nyomában érkezett a zsigerelők termébe, és ogárhuggal teli fioláját markolva guggolt az alélt Noor mellé. A lány arcán és testén árnyfoltok vibráltak át: eszméletével együtt mintha színeitől is megfosztotta volna a Pretet elbolondító varázs. – Nem tudta volna távol tartani azoktól a hulláktól?

– Nem is akartam. – A bárd az ajtó felé fordult, s hogy a ritkuló ködben egy lelket sem látott, felegyenesedett, hogy szemügyre vegye a magába roskadt alakot a boncasztalok túloldalán. Télvölgy komtúrjának örököse az oldalán hevert, derekát és teste alá szorult bal lábát feketére festette a sebéből patakzó vér. Zavaros tekintete Gorduinét kereste; az a bizonyos tűz, Ranil fényessége még még mindig ott pislákkolt fájdalomtól összeszűkülte szemeiben.

– Ha kiviszel innét...

– Megpróbáltam már. – A bárd gyomra felkavarodott a morajra, mellyel a folyammá dagadt vérözön a mélybe bukkott: a Lindigass tudatára ébredt a szentséggyalázásnak, és féktelen dühvel követelte jussát. – Megpróbáltam, de késve érkeztem. Most már az enyéimmel kell törődnöm. Azokkal, akiket a tieid ármánya a Csillag falai közé vetett.

A fiú sebesen mozdult, de nem sikerült az ilanori csizmaszárában lapuló pengéhez férnie. Gorduin rúgással penderítette vissza, majd övébe nyúlt, és nehéz, ónixköves gyűrűt hajított Pret ölébe.

– Apád hagyatéka. A legenda szerint képes elriasztani a kisebb démonokat; hogy mit ér egy síkúr ellen, hamarosan megtapasztalhatod.

– Nem hagyatsz itt... így...

– Egy nyavalyát nem. Esdekeld az ősök bocsánatáért, kölyök... és az istened legyen irgalmas hozzád, ha valami félreértés folytán a színe elé kerülsz.

Pret ismét felé kapott, de csak a kazamatákból orzott papi köntöst sikerült megmarkolnia: a kénsárga kelme fellebbent, majd alászállt, és szemfödélként borult rá: a bárd már nem volt benne.

– Táncos! – visszhangzott a kiáltás a recsegő-ropogó kőboltozat alatt. – Piktör, Karvaly... ide mind!

– Sosem adja fel – sóhajtott Graum, aki Noort támogatva várt Gorduinra a kilátóterem küszöbén. – Ennyi maradt benne a nyakas dwoonból. Bár szállna belém az elszánása! Ezzel a kolonccal nemhogy a barlangokat, de a lépcső alját sem érjük el.

A bárd átvette tőle a lányt, és homlokráncolva pillantott hátra. Az oroszlánfejes ajtóra embernyi kötömbök zuhogtak: az Utlimator a síkokat elválasztó határvonalnak feszült.

– Kettes számú terv. Nem visszafelé, hanem előre menekülünk.

– A tengerbe?

– A Concordiához. Nem járhat már messze, és ha valóban ősi tervek alapján készült, Tharr démonától is megvédelmez majd. – A bárd a révre néző ablaksor felé iramodott. – Maradj a nyomomban, és ha vizet érünk, ügyelj, hogy a lány is lélegezzon! A vonalai és a tetoválásai talán meggyőzik a toroniakat, hogy mindhárman a császár szolgálai vagyunk.

– Soha.

– Hallgass! – Gorduin végigtapogatta a távolbalátó állványzatát, majd a kapuszárnyakat mozgó masina áttételeire kerített sort: a roppant fogaskerekek közt feszülő láncok mindkét oldalon a sötét vízig értek.

– Ha az jár az eszedben, amire gondolkodok – suttogta a goblin –, ha azt képzeld, belerángathatsz ebbe a...

Gorduin próbára tette a közelebbi lánc feszességét, derékszíjából vetett hurkot rá, és mielőtt Noorral együtt az ablakpárkányra szökkent, jobblábas rúgással nyitott állásba billentette a súlyos emeltyűt.

– Odalent találkozunk – sziszegte, majd eleven terhével együtt a mélybe vetette magát.

Graum hideglelősen bámulta a lánc homorú ívén végigsikló alakokat, aztán, ahogy a szentélyt vulkánhangú bömbölés remegtette meg, maga is a párkányra ugrott, és sietve kapott derékszíja után.

– Darton, ne hegyj el... vagy ha mégis, ne most, rendben?

A hurokba fogódzott, és dühödt elszánással rúgta el magát a párkánytól, ahogy az Utlimator a világra kapálódzott a háta mögött. A fülében visszhangzó moraj lehetett a szél süvítése, önnön szívének kalapálása, de akár Pret Ral Bakhúd sikolya is – akármi volt, elmúlt, mire a súrlódástól elvékonyodott bőrszíj átégett, és Graum a kapuszárnyak körül tajtékzó vízbe zuhant.

– Tier...

– Ússz! – zihálta Gorduin, azon igyekezve, hogy Noort a hullámok felett tartsa. – Minél messzebbre, amíg erővel bírod!

A szentély fala szilánkokra robbant, a vízbe tonnaszám hullott a kő és a fém, az istenek azonban változatlanul a menekülőket segítették: roppant hullám kapta fel, és a kapuszárnyak résén át a hullámtörőig, a démon hatalmának körén túlra repítette mindhármukat.

Graum – nem épp jószántából – pár korty tengert nyelt. Megállapította, hogy az íze ugyanolyan pocsék, mint kölyökkorában volt... aztán közelebb tempózott a bárdhoz, és addig taposta a vizet Noor oldalán, míg meg nem érezte a Benevent-fokot érintve délnek forduló ellenáramlatot.

– Hűségem örök – lihegte, a felhőpaplan azon rése felé, melyet a legvarjúszerűbnek talált.

– Kegyes vagy, uram, és ha ráadásként azt azt átokverte hajót is elénk penderítet, *két* éjszakát töltök a dorani imafal tetején, sőt, még verdések is azzal, amit jókedvedben szárnyak helyett...

A hatalmas árnyék úgy borult rájuk, mintha a *Concordia* helyett maga Darton vetette volna rájuk homályból szőtt palástját. A száz láb magasságba nyúló palánk nedves-sötétén ragyogott, a roppant orrtőke pengezajjal szelte a vizet, és épp hogy elkerülte a menekülőket, akiknek szitkozódni sem maradt idejük, ahogy szemközt, a végtelennek tűnő deszkasíkon hatszögletű nyílás tárult fel.

– Akármí legyek, ha ezek itt nem az én északföldi cimboráim – kondult az árnyak közt egy ismerős hang.

Iblis, az aszisz haramia volt az: viharvert révkapitányi öltözetben pompázott, és míg emberei a fedélzetre emlték a hidegtől és kimerültségtől zsibadt testeket, homlokráncolva nézett a part felé: a barlangrév helyén, száz meg száz lélek nyughelye felett az Ultimátor tombolt, és az egekig okáda a Lindigass vérként gőzölgő tüzét.

23

Awlem-en Caýhul, a délnyugati légio *eprimora* a Csillag tengerre néző kapujának bástyáján állt, s bár fájdalmai erősödtek, rezzenetlen arccal figyelte az óváros öblében horgonyt vető, mályvaszín vitorla-szárnyait lassan bevonó *Concordiát*.

Egy órával korábban nemigen hitte, hogy bármelyikük eljut idáig: maga is megsebesült a kézitusában, melyet holtra fáradt gyalogosai élén a túloldali paliszádok ilanori és goblin védőivel vívott. A harci láz mostanra elcsitult, a fájdalom és a csodálat azonban vele maradt: álmában sem gondolta, hogy alsóbbrendű lények ilyen hősies – és eredményes – küzdelemre képesek.

– Öt nap – mormolta az oldalán álló, sebhelyes arcú északföldre emelve pillantását. – Egy álló hét a Ködhóból... és alig kétszázán voltatok, azt mondd?

– Kétszázharmincöten, hogy pontosak legyünk – szólt Sammal Iblis, aki a sabbúli révkalauztól orzott göncöket vörössel kivarrott orkabőr zubbonyra és sipkára cserélte. A relikvia, akár ő maga, jó ideje várt az alkalomra: nagyapja, az Abbitflotta vakon, fél lábbal hazakerült fedélzetmestere viselte utoljára. – Mint rendesen, ezúttal is alábecsültétek az aszisz haditengerészetet... és örülhettek, hogy ez a hiba a császárotoknak most mindössze egy apró diadalába került.

A hátrébb felsorakozott toroni tisztek a kardjukhoz kaptak, Cayhul azonban egyetlen mordulással visszaparancsola őket: túl elcsigázott volt ahhoz, hogy új harcba kezdjen, és a *regitor* parancsa szerint elsősorban a rakomány biztonságával kellett törődnie.

– Mi a biztosíték rá – fordult ismét a fellegszürke szemű ilanorihoz –, hogy ha teljesítjük feltételeiteket, és lehetővé tesszük, hogy szabadon távozzatok, épségben kapjuk vissza a hajót?

– A szavam – mondta Tier Nan Gorduin, és lepillantott a Csillag belső udvarára, ahol Coprada Sólymai, Anconar goblinjai és az öregtorony vonalában megtorpant sabbúli gyalogosok nyalogatták sebeiket. – Mihelyt az utolsó védőt is fedélzetére vette, a *Dominior* kihajózik a *Concordia* tatkapuján, és elhagyja hazád partjait; hogy visszatér-e, és hogy kiket hoz vagy visz legközelebb, már nem rajtunk, hanem vezéreinken áll.

– Ne hallgass rá! – sziszegte az ostrom harmadnapján táborba szállt udvari tanácsnok, egy éles vonású, horgas orrú *sedular*. – Szakíttasd ki hazug nyelvét, aztán add kínos halálnak a többivel együtt; Tharr poklában aligha akadályozhatják meg, hogy erővel vedd vissza, ami urunkat illeti!

Cayhul leintette, és tűnődve viszonzotta a bárd pillantását.

– Elfogadom a biztosítékot – mondta végül. – *Famor* vagy a tieid között, megharcoltál a tisztességért, és életre méltónak találtattak fegyvertársaid is. Menjetek békével; a császár általatok szabadon bocsátott ügynökét történetével és a *Concordia* rakományával együtt ajánlom majd a *regitor* figyelmébe.

– Ne feledkezz meg a tengerészeitekről sem – somolygott Iblis. – Keményen harcoltak ahhoz képest, hogy önként nyitották meg előttünk a vén kincsesláda seggét. Többre mennének, ha az eszükre hallgatnának a szemük helyett: füstköd ide, címeres zászló oda, az én *Dominior*omat nehéz a sabbúli révkalauz bárkájával összetéveszteni.

Cayhul teste megfeszült, aztán elernyedte megint: az aszisz rablóhal-szemei gúny helyett nagyon is indokolt elégedettséget tükröztek.

– A bolondját járatják veled! – csattant fel a tanácsnok. – Üttesd négyfelé az arcátlanokat, mert ha nem teszed, megszegyenülsz, és vérvonalad osztályrésze is örök...

Az *eprimor* gyors csapást mért a torkára vasalt bal öklével, és szenvtelenül figyelte, ahogy levegőért kapkodva a földre rogy. Az ilyen leckék – amennyiben túlélik őket – alázatot csiholnak ki a legmegátalkodottabb *sedularokból* is.

– Nem engedélyeztem, hogy szólj – mormolta, aztán felemelte jobbját. Fémcsörgés és lábdobogás kezdődött odalent: a toroni gyalogság, a századról századra terjedő zászlójeleknek engedelmeskedve, megkezdte visszavonulását a part közeléből.

– Alábecsültem a fickót – súgta Gorduinak Iblis. – Amilyen következetes és elszánt, sokra viszi még... ha egy ikonokkal dekorált csöcsű udvari céda ki nem csontozza előbb.

A Várnász említése elgondolkodtatta a bárdot.

– A lány – fordult Cayhulhoz. – Hogy érzi magát?

– Nagyon legyengült, de papjaink sokat javítottak az állapotán. Nemrég magához tért, és arra kért, adjak át egy üzenetet. Kasztja törvényei tiltják, hogy személyesen váltson szót az ellenséggel.

Gorduin a fakó hajú tisztre sandított; ösztönei azt súgták, hogy *suessa* Noor iránti érdeklődése messze túlmutat a bajtársiasság határain.

– Mit üzent?

– Hogy lekötelezted. – Cayhul szája szöglete önkéntelen mosolyra görbült. – És hogy vérvonala emlékezetében örökké élsz majd, távozz bár idő előtt e világ térségeiről.

Gorduin bólintott, aztán ellépett mellőle, és füttyentett: a megmaradt Sólymok és goblinok – köztük a vér borította arcú, kölcsön nyílpuskáját gusztáló Coprada – felmálháztak, és zárt alakzatban, sebesültjeiket támogatva indultak a sekélyesben várakozó dereglyék felé.

– A dagály hamarosan tetőzik – szimatolt az esti szélbe Iblis. – Mondj búcsút az idegen ölnök, dalnok, és ne kísérsd tovább a szerencsénket! Mire az udvaroncok derékhada megérkezik, szeretnék minnél távolabb kerülni innét.

A bárd nem szállt vitába vele, és a Csillag védőinek utolsó csoportjával maga is dereglyébe szállt. Az evezők megemelkedtek, majd vízbe merültek; a súlyos alkotmányt bányamunkán edzett goblin-izmok röpítették a sekélyesben horgonyzó Concordia felé.

– Háromszor is elregélted, hogyan cserkészted be és foglaltad el ezt a monstrumot – dünnyögte az Iblis mellett szorongó Graum –, de egy szót sem szóltál arról, miért maradtál, hogy bennünket is kiments.

– Megalkudtunk – vont vállat a kalóz. – Kalandozó létedre sosem hallottad még, hogy mi asziszok szavatartó és nagyszívú népség vagyunk?

– De igen... és kétszer vágtam tarkón a barmot, aki ezt az ostobaságot terjesztette. – A goblin evezőt húzó fajtársait nézte, aztán felpillantott megint. – Ki vele, nyavalyás ragadozó: mi ebben a te üzleted?

Iblis tűnődött egy sort, a Concordia árnyékába érve azonban elvigyorodott megint.

– Az egyik fenékcsap véletlenül nyitva marad – mondta. – A hajó megfeneklik, a raktér víz alá kerül. Hetekbe telik, mire a *regitor* emberei a ládákhoz férnek, hogy a barátság adóját számba vegyék. Nem sok híja van, de egy nagyobb és jobban felszerelt *Dominiorra* épp elegendő... és elég ahhoz is, hogy az apró-cseprő jócselekedeteket egy darabig ingyen mérje az ember.

– Különösen akkor, ha a gyűjteményéből hiányoznak a szövetségi hadijelvények – mormolta Gorduin –, és tudja, hogy a készleteit az elkövetkező pár hónapban csak a mi segítségünkkel töltheti fel.

– Megvan a magadhoz való eszed – biccentett az aszisz. – És mint az okos fickók általában, többet használsz a világnak azzal, ha életben maradsz. – Hátba veregette a bárdot, és karcos pálinkával teli tömlőt dugott az orra alá. – Az életre, északföldi... és a lehetőségekre, melyet a közelgő béke ígér nekünk!

Kacaja a körülöttük sikló dereglyék utasainak üdvözlésébe veszett: bár a Csillag tornyain újra oroszlános zászlókat dagasztott a szél, a tenger felőli oldalon változatlanul ott lengett – és Awlem-en Cayhul parancsára további kétszázharmincöt napig a helyén maradt – az ilanori Sólymok és Gro szabadállam tépett lobogója.